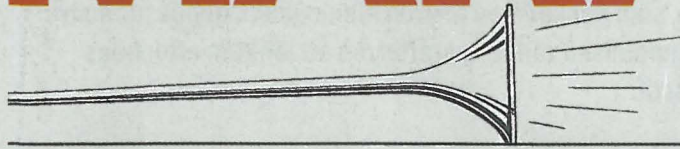
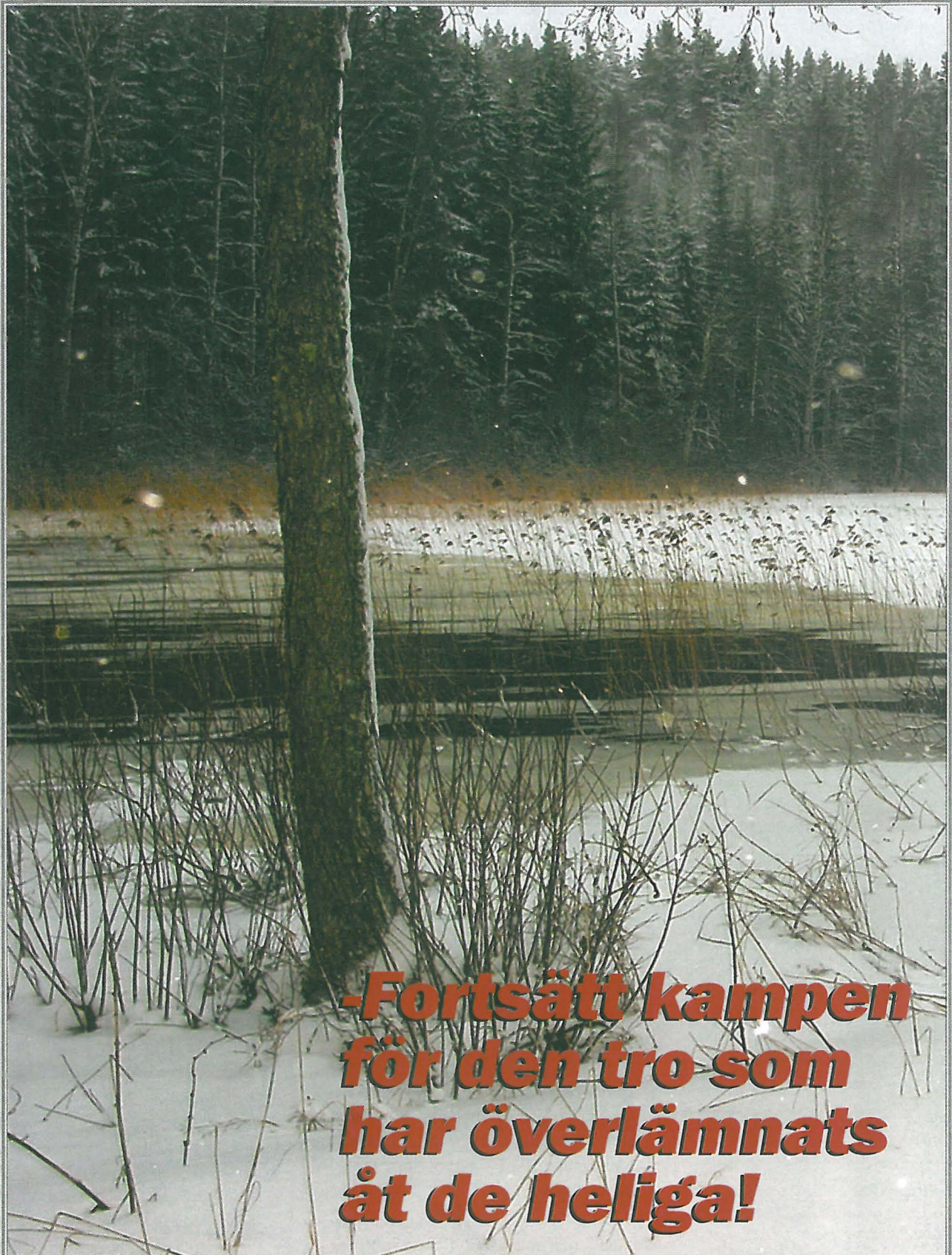

MARANATA!

Du vår Herre kom!

ETT MIDNATTSROP I ÄNDENS TID

***-Fortsätt kampen
för den tro som
har överlämnats
åt de heliga!***

UR INNEHÅLLET**LEDARE***En meningsfull kamp* 2**PREDIKAN***Genom tron* 4*Missionen i ändens tid* 10*Trons trotsiga ÄNDÅ* 20*Ta vara på andliga realiteter* 25**REPORTAGE & MISSION***Se upp för Harry Potter* 7*Fel signaler* 10*Då väckelsen gick fram* 16*Ett stort lass julklappar* 28**ARTIKLAR***Mer om New Age* 8*Sinajs lag ...* 11*Vakna Guds folk* 14**Tidningen MARANATA!****ANSVARIG UTGIVARE****Stina Fridolfsson**

stina.fridolfsson@maranata.st

REDAKTION**Ulla Näsholm**

ulla.nasholm@maranata.st

Mikael Eliasson

mikael.eliasson@maranata.st

Berno Vidén

berno.viden@maranata.st

OMSLAGSFOTO**Mikael Eliasson****ADRESS**

Bällstavägen 100

Box 201 34

161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83

Telefax: 08-98 21 39

INTERNETHemsida: www.maranata.stE-mail: info@maranata.st**SPRIDES FRITT!**

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, Pg 495 46 24-5, Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till redaktionen.

TRYCK**BMC Tryck & Förlag**

Bromma 2001

ISSN 1404-6474

Tidningen **MARANATA!** utges 6 ggr/år av Maranataförsamlingen i Stockholm.

©MARANATA!

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

En meningsfull kamp

Vi behöver Jesus tillbaka, som gör kampen för tron meningsfull, den Jesus som fyller tillvaron med den himmelska världens krafter, så att längtan efter hans tillkommelse blir vår livsstil.

DET SOM VARIT föremål för speciell debatt i vårt land på sista tiden, är skol-situationen och krisen i ungdomsvärlden.

I riksdagen har man haft skoldebatt, den nyttillträdde skolministern har med politisk skicklighet undvikit att svara på frågor om hur vi ska få en lösning på skolväldet, mobbing, skolk och missbruk. Ytterligare några miljoner kronor till kommittéer och utredningar verkar inte väcka något hopp hos desillusionerade föräldrar, lärare, övrig skolpersonal och ungdomar.

Någon enstaka röst har försökt påminna om att tio Guds bud var något alla elever förr fick lära sig, och säkert vore bra också idag. Men att komma med ett sådant förslag nu, väcker närmast löje.

Skolverket gick ut till skarp kritik mot Livets Ords skola i Uppsala. I kristendomsundervisningen betonas lydnad och andra bibliska maningar alldeles för kategoriskt för att passa värderingsgrunden. Men hur är det med exempelvis muslimska skolor? Och andra skolor med österländsk religion och filosofi som grund. Har skolverket nagelfarit dem lika noga? Tyvärr har de kristna friskolorna i vårt land gjort sig alldeles för beroende av ekonomiskt bidrag från staten, för att våga hävda bibliska grundvärderingar. Det gäller att anpassa sig för subventionernas skull. Och epitetet "kristen" får allt mindre berättigande.

DAGENS NYHETER hade nyligen ett stort reportage om den alarmerande ökningen av knarkrelaterade dödsfall. I Sverige dör sex narkomaner i veckan. Och allt yngre människor blir offer. Med de resurser polis och vårdinrättningar har, finns små möjligheter att satsa på förebyggande åtgärder. En rättsläkare i Lund uttryckte sin uppfattning på DN-reporterens fråga om vad som kan tänkas utlösa missbruk bland ungdom från välbärgade hem – något som tycks bli allt vanligare:

"Vi lever i ett extremt egooptimerat samhälle där många skyr fasta jobb för att

istället snabbt kunna få ihop pengar till att surfa på Tahiti för. Man vill ha *ständigt* kul och *ständigt* vara med om häftiga upplevelser. Jag tror attityden till narkotika bland ungdomar i dag är en del av det. Snabba sensationer. Att sedan narkotikan kan vara farligt är ett argument som alltid varit ointressant, men i dag är extremt ointressant."

Ja, den uppfattningen hade alltså en rättsläkare kommit fram till, medan han dagligen konfronteras med dessa så onödiga dödsfall bland unga människor.

Som kristen reagerar jag spontant: Det måste finnas en möjlighet att nå människor med evangelium, peka på Guds lamm som borttager världens synd, Jesus, som vill ge oss framtid och hopp. Men i frikyrklighetens mötesannonsering erbjuder inte något meningsfullt alternativ till samhällets misslyckade försök att möta ungdomens behov. Vad sägs om den här annonsen, som församlingen Agape i Göteborg går ut med på sin hemsida:

"Ungdomsdag. Ungdomsteam från Skåne. X-Ray, HipHop, Dans, DJ, Coffee-Corner. Undervisning – Jesus, Seminarier, Danslektioner, Dansgrupp, 13 st, Musik. Inträde 40 kr."

Också här verkar man ha fallit till föga för lusten att ständigt ha kul och vara med om häftiga upplevelser. Per-Arne Imsen, föreståndaren för denna församling, deltog för inte så väldigt många år sedan ivrigt i Maranataförsamlingens protester mot underhållning och shower i kristenheten. En traktat med rubriken "*En smekning av religiösa underhållningsdemoner*" delades ut, avskräckande illustrerad med annonser av den typ som hans egen församling nu går ut med. Här följer ett litet citat från ett tal av Arne Imsen, återgivet i den traktat som ungdomar och äldre från Maranataförsamlingen då delade ut i massor:

"De kristna auktoriteterna har många gånger hjälpt oss att göra livet skrymtaktigt. De har ofta gett oss en livsfilosofi, som är så lögnaktig, att den förvisso inte kan tillhöra Guds rike. Vi lever falskt, om vi betonar lustmomentet i tillvaron.

Tvärtom är vi kallade till kamp. Det är det som gör livet meningsfullt. Vi tror ibland att vi måste anpassa oss till vår omgivning. Det gäller då att församlingen har en sådan andlig livskraft att den inte föder fram andliga veklingar. Det går inte att förklara Jesus sin kärlek och samtidigt gå i armkrok med världen. - - -

Konsekvenserna är förödande. Se på ungdomen idag! Se på deras håglöshet och slapphet! Men så får man också bara underhållning. Man leker och leker, och därför har det som man bar inom sig av andligt liv också dött. Man hade hört så mycket, men inte omsatt det i handling."

Där finns ett svar på rättsläkarens vända inför den skadliga njutningskulturen. Vi är inte kallade att njuta! Vi är kallade till kamp för den tro som en gång för alla är överlämnad åt de heliga.

Argumentet man ofta möter i församlingarna, att man måste nå världens barn och locka till kyrkorna med något som de känner igen från sin vanliga miljö, är verkligen skrämmande att höra. Den som faller offer för detta, har förlorat tron på Guds eget levande ord, som genom den helige Ande ger liv och hopp. Församlingen, där Gud uppenbarar sig i tiden, behöver verkligen inte ta till världens surrogat och berusningseffekter för att så köpa sig en torftig och tom glädje. Den sortens upplevelser kräver ständigt mer utlevelser för att bli tillfredsställd. Och då öppnas dörren snart för både droger och pervers livsstil.

PÅ ALLA LIVETS OMRÅDEN märks hur människan i vår materialistiska njutningskultur förlorar sin värdighet som Guds egen avbild, då han skapade man och kvinna. Homosexuella rörelsens kamp för att samliv man med man och kvinna med kvinna ska erkännas som likvärdigt äktenskap har rönt sådan framgång, att den lagstiftande församlingen nu är redo att begränsa den hittills grundlagsskyddade religions- och yttrandefriheten. Redan denna höst, efter valet, kan beslut om grundlagsändring tas. Den som förkunnar vad Guds Ord lär om synd mot naturen, kan då straffas enligt svensk lag. Synd mot naturen – där måste den kristne med Guds ord som sitt rättesnöre protestera mot både homosexualiteten och feminismen.

Vi har i vårt land en generation som växer upp utan att få ens den minimala kristendomsundervisning som skolan förr bestod med. Däremot har man ett

stort utbud från TV och internet med mycket destruktiva förebilder. Det sätter prägel på livsstilen. Mode, musik och övriga intressen. Åter kan vi påminna oss vad rättsläkaren i Lund pekade på: "Man vill ha *ständigt* kul och *ständigt* vara med om häftiga upplevelser."

De senaste åren har ytterligare ett fenomen gjort sig allt mera tydligt gällande. Det yttrar sig närmast som en folkrörelse. Vad är det som gör att barn som knappt kan läsa, och förr aldrig brytt sig om en bok, nu sitter stavar sig igenom tjocka böcker om trollkarlen Harry Potter? Trängs för att se filmer om honom, och köper olika produkter som bär beteckningen "fantasy". Det låter för illa om man använder dess rätta namn: *Ockultism*. Även Tolkiens stora trilogi "Sagan om ringen", som är full av ockulta företeelser, har filmats, och man köar i veckor runt om hela vårt land för att få biljett till biograferna som inte missar chansen att lansera en populär film.

Barnen och de som växt upp i vårt land de senaste decennierna har dessutom matats med den nyligen avlidna Astrid Lindgrens böcker, som med åren fått ett allt tydligare ockult budskap, för att inte tala om barnprogrammen i TV.

Bland övriga mystiska utbud med religiösa rötter som också är mycket populära, bör också nämnas olika typer av österländskt inspirerade meditationer, gymnastik, massage, dieter m.m.

Varför är människor så intresserade och fascinerade av allt sådant som har en mystisk, religiös touch, samtidigt som hatet mot det vi fått lära oss från Bibeln tar sig tydliga uttryck i både livsföring och lagstiftning?

I UPPENBARELSEBOKENS tolfte kapitel berättas om draken som blivit nedkastad på jorden och förföljde kvinnan som fött barnet som skall styra alla folk med järnspira. Vi läser:

"Då sprutade ormen vatten ur sin mun som en flod efter kvinnan, för att hon skulle föras bort med floden. Men jorden hjälpte kvinnan, den öppnade sin mun och svalde floden som draken sprutade ur sin mun. I sitt raseri mot kvinnan gick draken bort för att strida mot de övriga av hennes barn, mot dem som lyder Guds bud och håller fast vid Jesu vittnesbörd." (Upp 12:15-17).

Jorden, den uttorkade jorden, civilisationen som inte fått den andliga näring

den behöver, öppnar sig för hela den onda andevärldens alla förvillelser. Allt mystiskt, övernaturligt, spännande tar man emot, det som forcerar våra naturliga gränser – liksom man på Noas tid ingick i förbjudna relationer med andevärlden. Gud var tvungen att förgöra hela jorden och de fördärvade, perverterade människorna, för att åtminstone människan som art, genom den rättfärdige Noa, skulle bli räddad.

I vårt land och hela den materiellt övergödda västkulturen formas en generation som är väl förberedd för den sataniska andevåg som intar världen. Hunger efter andliga realiteter gör många vidöppna för vilddjurskrafterna.

Kristenheten, församlingarna, Herrens tjänare som har ansvar för att Guds Ord blir förkunnat och evangelium predikat, försöker göra kyrkornas program attraktivt. Många har berusats av de populära "fantasy"-böckerna och -filmerna, så man hellre försöker pressa in en biblisk tolkning tillsammans med de ockulta berättelserna än varna för dem. Varje levande kristen har ett uppdrag som väktare och kan aldrig komma från sitt ansvar. "Jag har satt dig till väktare för Israels hus för att du på mitt uppdrag skall varna dem." (Hes. 33)

Skarorna av dem som hungrar efter gemenskap med Gud och att få uppleva Andens liv, får sin längtan dövd med underhållning och en falsk presentation av Gud. Den som besöker en ordinär svensk kyrka idag, lär känna en Jesus som är anpassad efter samhällets och ekumenikens krav, men verkligen inte har kraft att föda på nytt.

Vi behöver Jesus tillbaka, Frälsaren som gör livet värt att leva, vår skapare som gör kampen för tron meningsfull. Den Jesus som fyller tillvaron med den himmelska världens krafter, så att längtan efter hans tillkommelse blir vår livsstil. Amen. Kom, Herre Jesus! ■

Text:
Stina
Fridolfsson

Foto: Tommy Jacobson

GENOM TRON

Det heter om Mose att han hellre valde Guds folk och smäleken med dem än en kort tids njutning i synden. Han hade fått en undervisning som gjorde att han valde rätt när tiden kom.

Varje gång jag läser om Mose och hur han växte upp tänker jag på Pilgrimsskolan och på föräldrar som vet vad man ska ge sina barn när de är små. När tiden kommer då man ska göra ett val har man den barlast som behövs för att välja rätt.

Bibelstudium: Michael Hafsahl

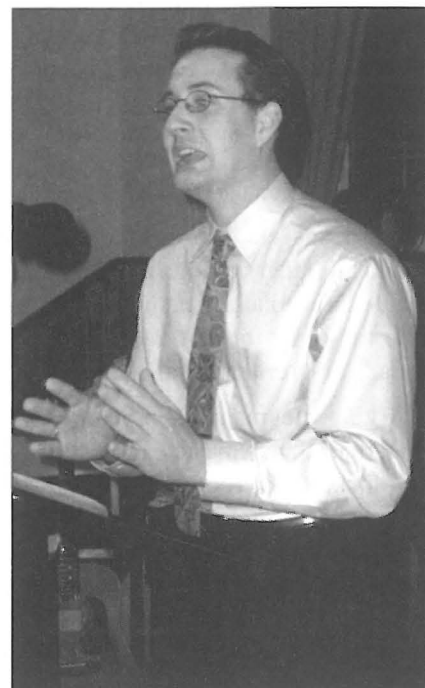

Foto: Mikael Eliasson

Vi ska gå 3 500 år tillbaka i tiden, till Egypten och till Gosen där Israels folk fanns. Så letar vi oss fram till Amram och Jokebeds hus där man hör ett spädbarn gråta. En liten gosse har precis fötts till världen.

Israels barn var slavar under Farao, Ramses den andre och hans påbud hade gått ut att alla nyfödda gossebarn skulle kastas i Nilfloden. Det som i vanliga fall var ett stort glädjeämne för Israels barn, blev nu till sorg.

När Hebreerbrevets författare beskriver Amram och Jokebed står det: Genom tron gömde man Mose tre månader. Senare när han hade blivit för stor att gömmas, gjorde de en korg, beströkte den med jordbeck, lade Mose i korgen och satte ut den på Nilfloden.

Faraos dotter hittade korgen och Mose fick komma tillbaka till sina föräldrar och växa upp där.

I hemmet fick Mose den barlast som gjorde att han när tiden var inne kunde välja rätt.

Mamma tar upp sitt lilla barn och be-

rättar om Israels heliga historia. Hon talar om Gud, om hans allmakt, hur han i begynnelsen skapade, hon fortsätter med fäderna Abraham, Isak och Jakob och deras tro. Det skapar någonting i den lille gossen som senare bär frukt.

Varje gång jag läser historien om Mose och hur han växte upp tänker jag på Pilgrimsskolan och på föräldrar som vet vad man ska ge sina barn när de är små, så att de senare, när de ska göra sina val har den barlast som behövs för att välja rätt.

Det heter om Mose att han hellre valde smäleken bland Guds folk än att en kort tid leva i syndig njutning. Den undervisning Mose hade fått gjorde att han valde rätt. Han hade ärvt sina fäders tro. Paulus skriver också till sin medarbetare Timoteus:

”När jag tänker på den oskrymtade tro som först bodde i din mormor Louis och sedan i din mor Eunice och som jag är viss om också bor i dig...”

Det är en helig tro som är överlämnad i generationer av föräldrar som vet vad man ska ge sina barn.

När Mose sedan skriver Moseböckerna tänker han tillbaka på vad hans mamma hade sagt och så formar han orden. Det finns knappast ett mer majestätiskt kapitel i hela vår bibel än första Mosebokens första kapitel om hur allting i begynnelsen var mörkt, tomt och öde och hur Gud skapar. Han skapar av ingenting.

Det heter så otroligt: ”Gud såg att det var gott....” Följande dag: ”Och Gud såg att det var gott” och åter ”Gud såg att det var gott”. Hela tiden ser Gud att det han gör är gott och vers 31 avslutar första kapitlet:

”Och Gud såg på allt som han hade gjort och se det var mycket gott. Och det blev afton och det blev morgon, den sjätte dagen”. Gud såg att vad han hade skapat det var gott. ”Så fullbordades himlen och jorden med hela sin härskara. På sjunde dagen hade Gud fullbordat sitt skapelseverk. Han vilade på sjunde dagen från hela det verk som han hade gjort”. 1Mos 2:1-2

Jag tror också att Mose kommer ihåg vad som står i kapitel 15 om löftet som Gud hade gett Abraham:

"Det skall du veta, att din säd skall komma att leva såsom främlingar i ett land som icke tillhör dem, och de skola där vara trälar, och man skall förtrycka dem; så skall ske i fyrahundra år.

Men det folk vars trälare de bliva skall jag ock döma. Sedan skola de draga ut med stora ägodelar. Men du själv skall gå till dina fäder i frid och bliva begravnen i en god ålder. Och i det fjärde släktet skall din säd komma hit tillbaka. Ty ännu hava icke amoréerna fyllt sin missgärnings mått." 1 Mos 15:13-16.

I Apg 7 möter vi några ord av Stefanus då han talar inför stora Rådet:

"Och Mose blev undervisad i all egyptiernas visdom och var mäktig i ord och gärningar. Men när han var fyrtio år fick han i sinnet att besöka sina bröder, Israels barn. När han då såg att en av dem led orätt, tog han den misshandlade i försvar och hämnades honom, i det han slog ihjäl egyptiern. Nu menade han att hans bröder skulle förstå att Gud genom honom ville bereda dem frälsning, men de förstodo det icke." Apg 7:22-25

Varför dröjde uttåget?

Man kan undra vad det var som slog fel för Mose. Det finns mer än ett exempel på en revolution som startat på det sättet. Varför förstod inte folket att frigörelsens tid var inne? Varför blev det inget uttåg fastän Mose försökt med all sin makt att göra det som han hade skrivit ner från profetiorna som han hade lärt av sin mor. Jag hittar bara ett svar. Guds tid var ännu inte inne och amoréerna hade ännu inte uppfyllt sin missgärnings mått. Det handlar om att man måste vänta på Guds tid, att man inte får handla i egen kraft.

Vi finner ett skrämmande exempel i 1 Sam 13. Det handlar om Saul som ska ut i striden och som väntar på Samuel som ska komma och offra:

"När han nu hade väntat sju dagar, intill den tid Samuel hade bestämt, men Samuel likväl icke kom till Gilgal, begynte folket skingra sig och gå ifrån honom. Då sade Saul: Fören fram till mig brännoffers- och tackoffersdjuren. Därpå frambar han brännoffret. Men just när han hade slutat att frambära brännoffret, kom Samuel...." 1 Sam 13:8-10

Röken har inte ens hunnit försvinna förrän Samuel kommer. Han säger:

"Vad har du gjort?" Guds dom är klar över Sauls liv: "Du har handlat dåraktigt, du har icke hållit det bud Herren din

Gud har givit dig eljest skulle Herren ha befäst ditt konungadöme över Israel till evig tid. Men nu skall ditt konungadöme icke bliva bestående. Herren har sökt sig en man efter sitt hjärta, och honom har Herren förordnat till furste över sitt folk, eftersom du icke har hållit vad Herren bjöd dig." (Vers 13-14)

Man måste vänta på Herren och ofta får man vänta i stillhet på att Herren skall komma. När Israel skulle inta staden Jeriko, kom beskedet att de skulle marschera runt staden ett varv varje dag, men i övrigt skulle de vara stilla. På sjunde dagen skulle de marschera sju gånger. Sedan skulle de höja jubelrop för Herren. I det ögonblicket när det sjunde varvet var färdigt, då var Guds tid inne och murarna rasade.

Mose var, säger Stefanus, mäktig i ord och gärning. Mose kunde utföra så mycket i sin egen kraft, men Herren ville själv utföra verket.

*När Jesus kommer
till sina lärjungar
vandrande på sjön
i fjärde nattvåken
och man skriker
till i rädsla säger
Jesus: "Frukta inte
- JAG ÄR."*

Gideon drar ut med sin här, läser vi i Domareboken 7. Han har en här på 32.000 man, men Herren säger "det är för många, alldeles för många". Om de vinner seger skall Israel säga att det var i sin egen kraft de vunnit. Alla som är rädda får vända om hem. I det ögonblicket försvinner 22.000 man och Gideon står kvar med en här på 10.000. Fortfarande för många säger Herren. De går till källan för att dricka och efter detta återstår bara 300 man.

När man läser om midjaniterna, amalekiterna och österlänningarnas här kan man ju undra hur det ska gå att komma emot dem med 300 män. Det heter att "de lågo där i dalen talrika såsom gräshoppor och deras kameler voro oräkneliga, talrika såsom sanden på havets strand." Där skulle Gud komma med sin här på 300 man.... Men det som intet är utvalde Gud för att den översvinnliga kraften ska befinnas vara Guds.

En brinnande buske

Mose försökte kämpa i sin egen kraft och han måste fly. Vi möter honom i öknen där han går i 40 år och vallar får. Först levde han 40 år i Egypten och sedan behövde Gud ytterligare 40 år för att tömma honom på det som Egypten hade gett. Men så heter det om Mose att han en dag drev fåren bortom öknen. Han kom lite utanför där han brukade vara, han gick lite längre. Tack och lov att Mose den dagen gick lite längre, för där kunde Gud uppenbara sig för Mose. Där såg han busken som brann utan att brinna upp och så hörde han rösten: "dra skorna av dina fötter ty platsen där du står är helig mark". Det var inget speciellt med den marken annat än att Gud var i närheten. Där Guds närvaro finns blir platsen helig.

Gud uppenbarar sig för Mose på ett trefaldigt sätt. Som den Gud som var, den Gud som är och som den Gud som också har hand om framtiden. Han säger: "Jag är din faders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud." Det var den Gud som var Herre över det förflutna. Så säger han: "Jag har nogsett mitt folks betryck". Han är Herre också över stunden, över den situation som rådde just då. Så säger han: "Därför bör du nu gå åstad, ty jag vill sända dig till Egypten". Han är Gud också över det som kommer, över framtiden. Mose får budet att han ska gå för att Herren vill befria sitt folk.

Mose var det redskap Herren ville använda i befrielseverket. Men Mose undrade: "När jag kommer till mitt folk vem ska jag då säga har sänt mig?" Herren sa: "Jag är den jag är - så skall du säga. Det skall vara mitt namn evinnerligen så skall man kalla mig från släkte till släkte - Jag Är.

Jesus själv knyter an till det namnet i Joh 14. Det går oss förbi när vi läser i vår bibel, för vi har ett mycket fattigare språk. Jesus säger i Joh 14:6 "Jag är vägen sanningen och livet". I de orden saknas det predikat som används i grekiskan för att det ska vara ett vanligt namn, men det är ett gudanamn. "Jag är vägen - den enda vägen - jag är sanningen och jag är livet". Tjugotre gånger i Johannes evangelium presenterar Herren sig som JAG ÄR. Om och om igen proklamerar han - Jag är livets bröd, världens ljus, dörren. Jag är, säger han - den gode her-

den, uppståndelsen och livet. Jag är vinträdets. Jag - och ingen annan.

När Jesus kommer till sina lärjungar vandrande på sjön i fjärde nattvakten och man skriker till i rädsla säger Jesus: "Frukta inte - JAG ÄR."

Också i Getsemane när soldaterna kommer för att gripa Jesus och han frågar: Vem söker ni? De säger: Vi söker Jesus från Nasaret. Jag är, säger Jesus - det är jag - och inför detta maktbud faller soldaterna till marken. JAG ÄR!

Nu uppenbarar Herren sig för Moses med det namnet - jag är den jag är - så skall du säga till mitt folk. Jag är här sänt mig. Han får stiga fram inför Farao med budet från Herren: Så säger Herren Israels Gud: "Släpp mitt folk så att de kan hålla högtid åt mig i öknen!" Det var det ofrånkomliga budet från Herren. Hans ord går alltid i fullbordan, även om det fanns en Farao som gjorde sitt bästa för att hålla kvar folket i trældom.

Herren behöver ett folk som kan hålla högtid åt honom utanför det etablerade samhället. Ute i öknen behöver Herren ett folk som kan hålla högtid!

Det heter så triumferande i 2 Mos 12:41: "Just på den dag då de fyra hundra trettio åren voro förlidna drog alla Herrens härskaror ut ur Egyptens land."

Inte en dag försent, men på den dag som var Herrens tid, som var det som han hade bestämt då tågar folket ut. När det var som mörkast för Israels barn, när de hårdaste påbuden hade ljudit från Farao att de skulle kasta alla gossebarn i vattnet - då föds det redskap som Herren vill använda.

Genom Mose för Herren folket ut ur trældom, ut ur nöd, sorg och betryck. Han för dem ut på den dag han hade bestämt. Så för han dem genom Röda Havet, där hela Faraos här drunknar. På andra sidan havet upphöjer man Gud med jublande segersång därför att han fört dem ut ur trældomshuset. Gud kommer alltid med sin frälsning när det mänskliga inte ser nån utväg. När allt hopp är ute då är Gud där med sin lösning på problemet.

Statuera exempel

Har du hört hammarslagen i borgen Susan, där Haman reste upp sin påle. 25 meter hög var den, 50 alnar - 8-10 gånger högre än vad som var vanligt. Här skulle

det statueras ett exempel, där skulle Mordokai få hänga. Men det heter om kung Ahasverus att just den natten kunde han inte sova. Man kan undra varför den natten skulle vara annorlunda än andra nätter, varför skulle han den natten ligga vaken. Men det heter i bibeln: "Den natten fick kung Ahasverus ingen sömn". Därför ville han att någon skulle läsa för honom ur Krönikan och han skickade iväg sin tjänare in till sitt stora bibliotek. Varför plockade tjänaren just den bokrullen och hur kommer det sig att han läste just det avsnittet om hur Mordokai hade räddat Ahasverus från det attentat som var planlagt för honom? Hela tiden ser man Guds hand och han verkar för sina barns bästa.

När Haman kom in till kungen dagen därpå för att be om tillstånd att få hänga Mordokai på en påle, hann kungen före och frågade: "Vad skall man göra med den man som konungen vill ära?" Haman tänkte i sitt hjärta: Det måste vara mig han talar om, det finns väl ingen annan som konungen vill upphöja så han sa så här:

*Gud vill ha ett folk
som är fritt från
Egypten, från världen
och som kan
gå utanför för att
hålla högtid med
honom.*

"Om konungen vill ära någon skall man hämta en konungslig klädnad som konungen själv har burit och en häst som konungen själv har ridit på och på vilkens huvud en kunglig krona är fäst och man skall överlämna klädnaden och hästen åt en av konungens förnämsta furstar och klädnaden skall sättas på den man som konungen vill ära och så skall man föra honom ridande på hästen fram på den öppna platsen i staden och utropa framför honom: Så gör man med den som konungen vill ära".

Så får Haman göra med Mordokai det han tänkt för sig själv. Då ingen utväg tycks finnas är Gud där med sin underbara utväg.

Vi kommer ihåg Hananja, Misael och Asarja, de tre unga bröderna som blev bortförda till Babylon och som man gav

hedniska namn: Sadrak, Mesek och Abednego. Deras namn betyder: Herren är nådig, vem är som Gud och Herren är stark. Även om man gav dem hedniska namn kunde man inte ta ifrån dem den tro de hade. Även när kungen hotade med en ugn som var sju gånger hetare än den brukade vara, så svarade de frimodigt: Vi vill ändå inte tillbedja.

När allt hopp var ute och de befinner sig längst in i ugnen var Herren där. Till kungens stora förskräckelse såg han plötsligt fyra fria istället för tre bundna män. Det var Herren som kom sina barn till undsättning.

Vi möter Petrus sovande i fängelset dagen innan rättegången. Då är det dags för Gud att handla - när det inte tycks finnas något mänskligt hopp längre. Portarna öppnas till och med av sig själva så Petrus kan tåga ut i frihet. Sånt är det bara Gud som kan göra.

Gud vill ha ett folk som är fritt från Egypten, från världen och som kan gå utanför för att hålla högtid med honom. Han utför det verk som är nödvändigt för att befrielsen ska ske. Så dukar han bord med märgstarka rätter för folket där i öknen.

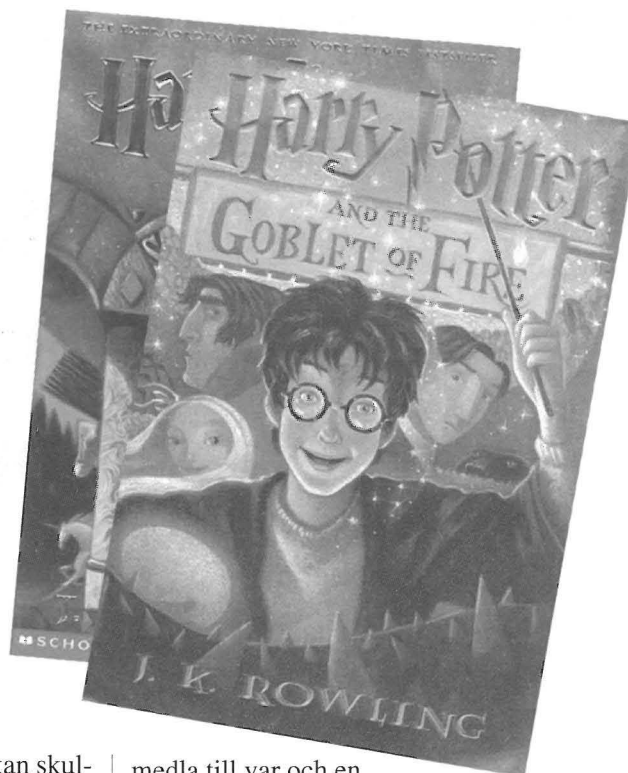
Det heter om lärjungarna att de en natt hade varit ute och fiskat och intet fått. Hela natten, garvade fiskare - de visste var fisken gick - men den natten fick de intet. Då stod Jesus där på stranden. Kärleksfullt frågade han; "Barn, har ni nånting att äta?" Man nödgades erkänna, nej, vi har inte fått något. Men då stod Jesus där med fisk på glöd och bröd och så dukar han bord med märgstarka rätter.

Vi läser slutligen i den 23 psalmen: "Du bereder för mig ett bord i mina oväners åsyn..." "Om jag ock vandrar i dödsskuggans dal fruktar jag intet ont". En skugga är ingenting att vara rädd för och om det ska komma en skugga måste det finnas ljus. En strimma ljus måste komma om det ska finnas. Är det alldeles becks svart finns det ingen skugga. Men där i dödsskuggans dal leder han med sitt himmelska ljus. Då har vi ingenting att frukta. "Han dukar bord åt mig i mina fienders åsyn..." Gud vill ha ett folk som är befriat från Egypten, från världen, som har tågat ut genom Röda havet. Gud utför det som är nödvändigt för att han skall få det folk som han vill ha. Så dukar han bord för dem. ■

Se upp för Harry Potter!

Reportage:

Ingegerd Fredriksson,
Ulla Näsholm

Genom böcker och filmer öppnas människors sinner. Barn och ungdomar är särskilt känsliga och därför utsatta på ett speciellt sätt. Är Harry Potter-böckerna farliga för dem?

Under bokmässan för några år sedan vann några ungdomar i församlingen en låda böcker. Det var ungdomsböcker från Wahlströms bokförlag. Under generationer har de gett ut böcker för ungdomar.

Ingegerd Fredriksson läste igenom många av böckerna och blev förskräckt över vad hon mötte. Det bekräftade ändå vad hon anat och förstått. Efter att vid flera tillfällen reagerat mot det alltmer vanliga inslaget av ockultism i barn- och ungdomsprogram på TV.

Tillsammans med Ulla Näsholm ger hon här ett varningens ord till föräldrar och barn.

Vad säger bibeln?

Bibeln varnar för kontakt med magiker eller spåmän. "Hos dig må icke finnas någon som låter sin son eller dotter gå genom eld, eller som befattar sig med trolldom eller teckentydning eller svartkonst eller häxeri. Ingen som förehåller besvärjelsekonster, ingen som frågar andar, eller som är en spåman, eller som söker råd hos de döda." (5 Mos. 18:10-11).

Gud menade inte att människan skulle ha kontakt med den ockulta världen. Gränsen mellan naturligt och övernaturligt håller på att forceras. "En ny tidsålder", kallar man det och människor intresserar sig i hög grad för vad som händer på det ockulta området där böcker och filmer bereder och öppnar vägen.

Varningen i bibeln mot att befatta sig med teckentydning och spådom är ett skydd för människan. Nu förbereds hon att ta emot impulser och signaler från den onda andevärlden – och antikrist kan med under och tecken övertyga människorna när han uppenbarar sig i mänskligheten.

Harry Potter böckerna har blivit en världssuccé lästa och översatta till många språk. Det har också gjorts film. Författaren till böckerna om Harry Potter är en ensamstående mor, Joanne Kathleen Rowling. Idén till böckerna fick hon under en tågresan 1990. Tåget var försenat och hon "fick" hela manuset under resan. Inspiration till handlingen hämtade hon från J.C Lewis böcker. Hon kallar sig själv häxa, givetvis då en god sådan.

I "Harry Potter och de vises sten" sägs det att de väntar "på honom som skall komma". Livets sten symboliserar evigt liv. Den måste förgöras... Så visade filmen.

Överhuvudtaget används många symboler som återfinns i bibeln, men de ges en annan innebörd. Man immuniseras mot bibelns budskap, vad den vill för-

medla till var och en.

Alla dessa utbud av ockult karaktär tycks ha ett bestämt syfte: göra människor och särskilt barnen öppna för vad som ligger bortom – att försöka ta reda på vad som egentligen skulle vara fördolt för människan.

Varning

Vi ställde en fråga till Rolf Wahlgren f.d. präst från Västerås: Du varnade vid ett tillfälle för Harry Potter. Varför?

För att det är ockult. Jag läste en bok om Harry Potter. Det luriga med boken är att den är bra, spännande och skriven på ett medryckande sätt.

Harry Potter är ju son till en trollkarl och en häxa framkommer det. Då är man medveten om att man tjänar en annan makt än Gud.

Det är inget konstigt med det ockulta – det är vad man vill visa. Så tas ett steg och ett till och människor blir helt oemottagliga för bibeln, för Guds väg och hans frälsning.

Harry Potter är en i raden av de böcker som inspirerats genom ockult inflytande. *Sagan om ringen* av J.R. Tolkien, *Bröderna Lejonhjärta* av Astrid Lindgren, eller Marianne Fredriksson, som skrivit många böcker och vänder sig till vuxna, är ytterligare exempel.

Ung och äldre: Var försiktig med vad du konsumerar. Det gäller film, TV, böcker och inte minst musik. ■

NYA TRENDER OCH GAMLA STIGAR

En artikelserie av
Stig Andreasson

Mer om New Age och nutida kristen förkunnelse

Den tidigare publicerade artikeln om "New Ages inflytande på kristen förkunnelse" har utlöst en del frågor hos läsekretsen. Finns det verkligen ett samband mellan de ockulta trenderna i New Age och grundtankarna inom trosrörelsen? Nästa artikel i denna serie om "Nya trender och gamla stigar" kommer att ge ett mer uttömmande svar på dessa frågeställningar, inklusive en del historik.

Den här gången tar vi med ett par mer praktiska och dagsaktuella bilder, som vi hoppas skall ge ett första svar på de aktuella frågorna. Vi skall ge två mycket färska exempel på den typ av "trosförkunnelse" som har tydliga rötter i New Age och de metafysiska kulterna och som åstadkommer mycken förvirring i kristenheten. Namn på förkunnare och boktitlar lämnar vi åt sidan. Det finns nämligen många som skriver och förkunnar på samma sätt och det är inte personerna utan budskapet som vi i första hand riktar sökarljuset emot.

Det blir som du säger

Så lyder rubriken på ett av kapitlen i en bok som kom ut på ett kristet förlag i Norge för inte så längesen. Först gör för-

fattaren en utläggning om hur alla negativa ord bäddar för negativa erfarenheter samt hur positiva bekännelser för till positiva erfarenheter. Att en positiv syn på livet hjälper oss människor att uppleva tillvaron som både rik och meningsfull är vi naturligtvis alla överens om. Men den här filosofin går mycket längre än så. Författaren menar att alla negativa ord blir ett sorts samarbete med djävulen som uteslutande jobbar inom ödeläggelse- och förstörelsebranchen.

Gud däremot är verksam inom uppbyggelsesektorn och våra positiva bekännelser ger honom möjlighet att manifestera detta.

Som exempel på detta nämner författaren en ung flicka som led av pollenallergi och som varje vår hade det mycket besvärligt. Helt naturligt gruvade hon sig till att möta våren och gav väl också uttryck för detta, vilket förstas var en "negativ bekännelse". Men så en dag blev hon bekant med en kristen familj som talade om för henne att man kunde be till Gud om hjälp i alla livets förhållanden. Flickan var öppen för detta och hennes vänner bad för henne. Det behagade Gud att gripa in så flickan blev helad från sin allergi. I fortsättningen kunde hon glädja sig över våren och istället för att klaga över sina allergibesvär kunde hon tala om våren som den skönaste av alla årstider.

Vad är det då som är galet med det här

vittnesbördet? Det är helt enkelt att det inte alls handlar om det som rubriken gör gällande. Historien är inte på något sätt ett exempel på att DET BLIR SOM DU SÄGER. Av allt att döma klarade inte flickan av att bara tala positivt om våren förrän Gud hade helat henne från hennes allergi. Det var alltså inte hennes positiva ord och bekännelse som orsakade förändringen av hennes hälsotillstånd utan helt enkelt Guds svar på bön. Det var ju först EFTER bönesvaret som flickan fick en positiv inställning till våren och kunde ge uttryck för den i sina ord.

Förvirringen i kristenheten har alltså gått så långt att då man skall ge exempel på den positiva bekvännelsens makt tar man till ett vittnesbörd som egentligen säger det motsatta. De metafysiska kulterna och vissa New Ageriktningar förkunnar att våra sjukdomar och prövningar beror på ett felaktigt tänkesätt.

Då man lärt sig tänka rätt och proklamerar, bekräftar och bekänner detta kan man förändra verkligheten, allt detta genom inneboende psykiska krafter. Trosrörelsen sätter trons lag istället för de psykiska krafterna. Men sättet att få dem båda att fungera är likartat. Det sker genom positiv bekräftelse och bekännelse. Precis som de psykiska krafterna blir därmed trons lag en slags kraft eller makt i sig själv, vilket är helt främmande för det bibliska trosbegreppet.

Nej, det blir inte alltid som vi säger. Inte heller som vi tänker eller förväntar oss. Vår egen förmåga att förändra verkligheten är plus minus noll.

Men Gud vare lov, Han kan förändra våra förhållanden även om vi inte alltid klarar av att tänka och tala positivt. Då

*...alla negativa ord
blir ett sorts samarbete med djävulen
som uteslutande jobbar inom ödeläggelse- och förstörelsebranchen.*

Gud däremot är verksam inom uppbyggelsesektorn och våra positiva bekännelser ger honom möjlighet att manifesteras detta.

allt inte blir varken som vi säger eller tänker är det gott att stämma in i den gamla sången som säger: "Det går som Herren vill." Och då det går som Han vill kan vi lika helhjärtat sjunga med i en annan sång vars ord lyder: "Det går hemåt genom allt, halleluja! Intet nu kan mitt mod slå ned!"

Då är vår tro förankrad, inte i vår egen förmåga att producera positiva tankar och bekännelser, utan i Guds nåd och trofasthet.

**Om du tror att du är helad
så är du helad!**

Så förkunnade en afrikansk helbrädgåmålspredikant som nyligen besökte Skandinavien. Ja, han sa faktiskt också: "Om du tror att du är frälst, så är du frälst." Han lärde, precis som de meta-

fysiska kulternas förkunnare, att folk är sjuka därför att de tänker fel. Genom att förändra sitt tänkesätt och proklamera detta i tro blev man alltså automatiskt både frälst och helbrägdagjord. Under förbönen i avslutningen av mötena tillfrågades flera sjuka om de nu var på det klara med att deras sjukdom var borttagen. Detta kunde de vanligen inte svara med säkerhet på. Andra, som var rörelsehämmade, uppmanades att resa på sig och förflytta sig i tro, något som de mödosamt försökte åtygda.

Innan vi säger något om ledande kristna personligheters reaktion efter dessa möten och denna förkunnelse, skall vi ställa några enkla frågor.

Är det sant att om man säger sig vara frälst, så är man frälst?

Tar jag inte alldeles fel så finns det många människor även inom främmande religioner och villfarande sekter som tror sig vara inne på frälsningens väg. Somliga tror att den kyrka eller riktning de själva tillhör är den allena saliggörande och att alla andra är på fel väg. Många människor tror sig vara frälsta på grund av sin egen förträfflighet och religiösa hängivenhet.

Till och med muslimska självmordsterrorister tror att de går direkt till paradiset sedan de lyckats döda ett antal judar eller amerikaner. De tror ju då faktiskt på en slags frälsning och tror sig vara bärgade för evigt. Men dessa olika typer av "frälsningssvishet" vilar på falsk grund och lösan sand. Nej, förkunnelsen att den som tror sig vara frälst ÄR frälst måste vara ren villfarelse.

Förresten, Bibeln lär inte att det är bekännelsen av vår egen frälsning som är frälsande. Ingen blir frälst genom att springa omkring och ropa: "Jag är frälst!" Det är heller inte vår egen frälsning vi skall bekänna eller tala speciellt högt om. Det är tron på Jesus och hans Ord vi skall bekänna. "Den som bekänner mig inför människorna honom skall jag också bekänna inför min fader som är i himmelen", sade Jesus själv. Vem är då frälst enligt Guds eget Ord? Det är den som insett sitt behov av en Frälsare och som i sinnesändring och tro tagit emot Jesus Kristus i sitt hjärta. Den som är frälst ser i Jesus och hans försoningsverk den enda grunden för sin salighet.

Men påstår vi att "om du tror att du är frälst, så ÄR du frälst", då gör vi tron till en maktfaktor i sig själv, precis som i läran om den positiva bekännelsen. Positiv tro och positiv bekännelse utgör då två sidor av samma sak och resultatet kan bara bli ett. Man tror i verkligheten på sin egen tro och på den egna bekännelsens kraft att förändra verkligheten. Det hela framstår då som ett försök att förena gammalt ockult tankegods med kristen tro. Detta är farligt, ty grundprincipen är felaktig.

Det är också en annan sak som gör ovannämnda förkunnelse orimlig. Det är det faktum att det finns människor som har en personlig tro på Jesus som Frälsare och som av hela sitt hjärta vill höra Honom till, men som på grund av bristande kunskap i Guds Ord och dålig andlig vägledning ännu inte funnit frid, trygghet och trosvishet. De är utan tvivel frälsta men de vågar inte säga att de är det. Att vara frälst är nämligen inte alltid

Först godtar man en vilseledande och extrem förkunnelse, som man vet kommer att orsaka en mängd själavårdsproblem bland dem som påverkats av den.

detsamma som att äga frälsningssvishet. Det är med andra ord möjligt att äga en falsk "frälsningssvishet" som vilar på falsk grund, precis som det går att ha en frälsande tro trots att man ännu inte uppnått full trosvishet.

Påståendet att den sjuke som tror sig vara helad automatiskt ÄR helad är lika orimligt. Det är också mycket lättfärdigt att alltid lägga skulden på den sjuke för hans bristande tro, då helandet uteblir. Kan det inte också tänkas att det är predikanten, som ber för den sjuke, som har dålig tro och att miraklet uteblir av den orsaken? Nej, dessa makabra tros-

hjärtar har inga brister. Felet ligger alltid hos den sjuke själv.

Rekordet i religiös förvirring läste vi om i en kristen tidning några dagar efter dessa omtalade helbrägdagörelsemöten. Ledande personer inom kristenheten ansåg att det var väldigt bra med sådana möten, för vi ber alltför lite för sjuka, menade de. Men var det inte lite betänkligt att säga att alla som tror sig vara helade ÄR helade? undrade journalisten. Nej, det tyckte inte dessa pastorer. Naturligtvis var det viktigt att efter sådana möten ha duktiga själavårdare som kunde samtala med dem som inte blev helade.

Man får ju inte försumma själavården, underströk de kategoriskt.

Personligen tycker jag att alltsammans liknar en form av inbördeskrig i Guds rike. Först godtar man en vilseledande och extrem förkunnelse, som man vet kommer att orsaka en mängd själavårdsproblem bland dem som påverkats av den.

Sedan skall man då bruka en massa tid på att ta hand om de besvikna offren, som farit illa av den vilseledande undervisningen. Och hur skall man kunna hjälpa dessa olyckliga offer om man inte klart påvisar att förkunnelsen faktiskt var obiblisk och felaktig?

Osökt kommer jag att tänka på den äldre och älskvärde pingstpastorn som varit föreståndare i en ganska stor församling. Han berättade att församlingen vid ett tillfälle fick besök av en evangelist med en mycket extrem helandeförkunnelse. Han menade att de sjuka skulle bli helade bara de steg fram och offentligt vittnade om att de var helbrädda. Sedan evangelisten rest sin väg måste den gode pastorn använda flera veckor till själavårdssamtal med de många som fått ont samvete för att de stått fram och sagt sig vara helade trots att de inte var det. Dessa betraktade därför sig själva som lögnare och kom i svåra kriser.

Det hör till saken att denne pingstpastor på intet sätt var emot ett normalt och gudfruktigt sätt att be för sjuka. Han hade själv upplevat helande som svar på bön. Men han hade lärt sig att be för de sjuka på ett barmhärtigt sätt och utan att blanda in trosprinciper från ockulta källor i sin verksamhet. Det vore önskvärt att hela kristenheten idag kunde göra detsamma. ■

Fel signaler

Dansgruppen X-ray i aktion i församlingen Agape i Göteborg

Text: Ulla Näsholm

Problem i skolorna, drogmissbruket drar neråt i åldrarna.... Man hör ropen från utslagna och desillusionerade människor och det görs olika satsningar för att komma tillrätta med problemen. Vällovt och behjärtansvärt, för visst är det viktigt att komma tillrätta med missbruk och värstingtendenser.

Också kristna är med och vill ge, som man säger ett alternativ. Och visst är det viktigt med en drogfri miljö. Jag hade tillfälle att vara med då en kristen församling i Göteborg hade en "evangelisationssatsning" för några dagar sedan.

Visst kände jag mig lite udda bland en massa ungdomar, men vi var dock några medelålders som i samlad tropp gick in i lokalen. 25 kronor var den blygsamma inträdesavgiften. Miljön var som sagt drogfri och det kändes bra, det var dock i en kristen möteslokal som tillställningen gick av stapeln.

Min första association var till ett fängelsebesök i Santo Domingo där jag varit en del år. En stämpel på handen visade nu att jag betalt inträdet till uppträdandet av tillrest sång- och dansgrupp. I Santo Domingo var det en primitivare variant av stämpel och syftade till att jag genom märket på handen kunde visa att jag inte tillhörde internerna. Här var det mera för att ge alla tillbehör till en hip-hop eller diskoafteon, göra allt mera autentiskt, så att säga...

Egentligen var det inte nödvändigt med stämpel där vi var. Allt var stillsamt, lugnt och det gick städat och ordentligt till. En ungdomsgård av det prydligare slaget kanske man skulle säga.

Tyvärr kunde åtminstone inte jag uppfatta något av texterna som gruppen framförde. Några enkla vittnesbörd gavs. Vi fick veta att Gud brydde sig om oss. För att vi var värdefulla allesammans. Inte något om att vi var syndare och behövde frälsning.

De flesta av de ungdomliga besökarna var barn till troende föräldrar. Några från helt okyrklig miljö var också med, av dem ett par förmenta värstingar som också hittat vägen till konserten, eller vad man ska kalla mixturen som bjöds ungdomarna.

Man kan göra vad som helst för att nå människor, bli desperat, försöka något. Detta försök verkade inte särskilt originellt och troligen arrangerat för att ungdomar från troende hem skulle kunna roa sig under mer ordnade former och ev. visa kamrater att de inte var tråkiga eller var alltför trångsynta.

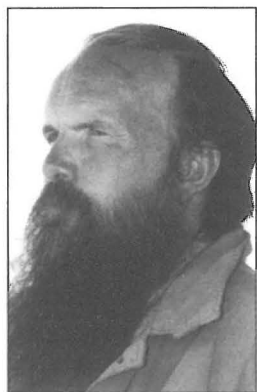
För mig syns det som fel signaler till församlingarnas ungdomar. Inte bara till dem för övrigt. Tron kommer av predikan, säger bibeln. Människan måste bli frälst därför att hon är en syndare. Man blir inte frälst för att man inser att man är värdefull utan för att man inser att man är en syndare och förlorad utan Jesu försoning.

Vi måste nå människor – unga och äldre. Hitta en väg utan att kopiera världens eller de icke troendes nöjen.

Frälsning är ingen trivsel- eller nöjesfråga, det är att räddas från evig död och skilsmässa från Gud. Idag är frälsningsdag! ■

SINAIS LAG

kan ni inte
förändra!

Text: Hans Lindelöw

Rullar inte Guds vrede, mäktig och stor, in över det moderna Babylon, över västerlandet, över Amerika och dess dekadenta "allierade", också över Sverige? För inte också nu Påven och hans megafoner ett högtravande och till sin kärna hädiskt tal - mot Lammet!

Nu inbjuder han ledarna för världsreligionerna till ett storbönmöte i Assisi den 24 Januari.

Också i vårt land samlas företrädare för judarna, för de kristna och för muslimerna för att be tillsammans.

Bland dessa samma personer finns de som verkar för att upplösa äktenskapet och sammanviga män med män, kvinnor med kvinnor, med hästar och åsnor snart, om inte skenet bedrar.

Påven har i och för sig rätt i sak när han säger att terrorismen särskilt är den totala motsatsen till tron på Kristus.

Men Sinais lag kan han inte förändra, och inte några andra prelater heller som vill synas i skuggan av hans pompa.

Det första budet: - Du skall inga andra gudar ha jämte mig, skulle inte det skapa svårigheter för ett interreligiöst, gränsöverskridande bönmöte?

Det sjätte budet: - Du skall inte begå äktenskapsbrott, skulle inte det skapa friktioner i de svenska, ekumeniska relationerna, för biskop Hammar m.fl. modersskändare?

För sådana som Peter Halldorf, pingstpastorn, ekumenen och den andlige äktenskapsbrytaren, som nu bjuder ut den verkliga, babyloniska mixturen.

Vi är inte ute för att skapa svårigheter

i goda och välmenande, humanitära och andra, handlingsprogram, men misstror tonen i de nu aktuella, ekumeniska manifestationerna.

Vad är i centrum av ett sådant "interreligiöst, ekumeniskt storbönmöte", som det nu annonserade, om inte en evig konflikt, en strid om förstfödsrätten, ja, om vem som överhuvudtaget har tillträde till Gud?

Svaret har lämnats i god ordning, av Skaparen själv, på berget Sinai för omkring 3500 år sedan.

Och Sinais mäktiga vittnesbörd, vars andliga, rika och hemlighetsfulla liv besjungs av David i den 24:e Psalmen i Psaltaren, kan inte komma nationerna till godo genom annat än en medlare.

Det är om Honom Mose vittnar i 5 Mos. 18:15, 18 "... en profet.. en bland dina bröder..en som är mig lik."

Om Honom vittnar de tolv apostlar, av vilka några särskilt, personligt och direkt, lär ha medverkat till sammanställandet av Nya Testamentet.

Och ytterligare en, som inte räknas till de tolv vittnar:

Ty en enda är Gud, och en enda är medlare mellan Gud och människor, en människa JESUS KRISTUS. 1 Tim.2:5

Och ingen av Er är MÄNNISKAN Jesus Kristus.

Han förändrade, som bekant, ingenting inte en prick, inte ett jota - i SINAIS LAG.

Sinais lag kan ingen förändra.

Om någon inte har Herren kär så vare han förbannad - Maranata! ■

Dagen och påven

Då påven bjuder in till bön för fred i Assisi, i enlighet med Vatikanens charmoffensiv, då är det inte utan att både den ena och den andre faller in i den öppna famnen.

Att TT:s reportrar då gör ett vänporträtt av tillställningen kanske kan vara nog så förvånande, men ändå ett led i andan. Att tidningen Nya Dagen sätter in TT:s text rakt av, utan egna kommentarer - är desto mer illavarslande. Detta är i alla fall vad som skedde den 25 januari, då vi i Nya Dagen, under rubriken "De vill stoppa våld i Guds namn" kan läsa bland annat följande:

På torsdagen lät Johannes Paulus II 200 religiösa ledare stiga på tåget [till Assisi]. Kristna, buddister, muslimer, sikher, hinduer, judar, zoroastrier, bekännare av afrikanska naturreligioner - ja, påven hade ordnat en modern Noas ark.

Intressant... Buddister, muslimer, sikher, zoroastrier (också kallade zathustrier)... I Noaks ark? Med all respekt för natur- och fredsreligioner, men är det sådana Nya Dagen tänkt sig i Guds ark?

Så besannas då de delvis redan bekräftade farhågorna om att världsekumeniken på intet sätt har till intention att inskränka sig till allt som kallar sig kristet, utan alla religioner, med fredens förtecken, bjuds in under "gemenskapen" skugga.

Den så kallat kristna dagstidningen har inga spårar i den frågan. En samling till fredskonferens under påvens vingar och med alla religioner som tänkas kan medverkande... Borde det inte ringa någon varningsklocka någonsans?

Man frågar sig vilka förpliktelser den kristne har mot det katolska systemet och den ekumeniska rörelsen. Nya Dagen tar i alla fall sitt "ansvar".

PE

*Församlingens
angelägenhet!*

Missionen i ändens tid

Bibelstudium av Tage Johansson

Det finns en vision som drivit oss som Maranatafolk att leva ut evangelium. Det är detta mission handlar om. Inte om att bygga kyrkor eller skaffa stora resurser genom missionsfonder som vi kan ösa ur. Vi måste gå tillbaka till det som var från begynnelsen. Människor upplevde då att deras sätt att leva blev mission.

Gud är inte i första hand beroende av ekonomiska medel. Det är en del, men inte den nödvändigaste. I Lukas nionde kapitel speglas en sida av detta sammanhang:

-Jesus kallade till sig de tolv och gav dem makt över alla onda andar och kraft att bota sjukdomar. Och han sände dem att predika Guds rike och bota sjuka. Han sade till dem: Ta ingenting med er på vägen, varken stav eller lädersäck varken bröd eller pengar, inte heller två livklädnader. När ni kommer in i ett hus så stanna där tills ni drar vidare. Men om man inte tar emot er, lämna den staden och skaka dammet av era fötter. Det skall vittna mot dem. De gick ut och vandrade från by till by och predikade överallt evangeliet och botade sjuka. (Luk 9:1-6)

Det var ett sätt Jesus använde för att få deras ögon riktade på hur Guds lagar fungerar. Det är väldigt viktigt att vi förstår Guds rikets lagar så att vi inte bedriver mission utifrån vad mänskliga förutsättningar kan åstadkomma. Här kläder Jesus av dem de mänskliga förutsättningarna. De skulle uppleva att man kan lita på Gud i alla situationer. Mission är att ställa sitt liv till Guds förfo-

gande. Gud vill genom våra liv stå i människors tjänst.

När Jesus började sin verksamhet, byggde han inte upp en organisation och gav inga garantier för morgondagen. Han lade inte upp sin vandring efter eget huvud, utan levde i kontinuerlig kontakt med sin Fader, som anvisade honom hur och vad han skulle göra. Vi är skapade i Kristus Jesus till goda gärningar, vilka Gud har förutberett för att vi ska vandra i dem. Vi behöver inte hitta på saker och ting själva, utan får bara göra det Gud sagt.

Det handlar om en överlåtelse från vår sida för att det ska kunna ske. Då blir arbetet inte tungt, utan en välsignad gärning i tjänst för Gud. Då får vi äga trons vila och ha tro för vår dagliga försörjning. Det ligger en väldig hemlighet i detta, för gudsriket är inte en teori, utan ett liv att leva.

Gud vill presentera sitt evangelium för alla människor. Därför gick Jesus ner på människans plan. När han var törstig, så bad han kvinnan vid Sykars brunn om vatten. Han var trött och måste sätta sig ned. Han ställde på detta sätt sitt liv till människors förfogande. Han gick omkring och hjälpte alla. Han gav lärjungarna en underbar lektion i hur de skulle lära sig att inte låta sig styras av de närvarande tingen. De fick gå in i staden och köpa mat. Men Jesus satte något annat fram-

för den timliga omsorgen. Det är inte försörjningen i första hand, utan det handlar om en missionsgärning. Om vi har fel motiv, förlorar vi gudrikets tanke som vi möter i bibeln.

Människan har en benägenhet att syssla med det som ligger vid sidan om Guds rike och då kan Gud aldrig uppenbara sin kraft. Förutsättningarna för lärjungarna var att Gud skulle uppenbara sin kraft. Han plockade först av dem allt. De blev så utlämnade så de hade ingenting. De fick bränna alla broar och så fick de i sin svaghet och på skälvande knän lära sig att det går lita på Gud här i tiden. Om vi söker Guds rike först så kommer det andra att tillfalla oss. Vi behöver inte söka det – det följer oss i spåren.

Missionsuppdraget gäller inte några utvalda i församlingen, det gäller alla. Därför står det så underbart i andra Korinterbrevet:

-Vi vill tala om för er, bröder, vilken nåd Gud har gett församlingarna i Makedonien. Fastän de varit hårt provade, har deras djupa fattigdom gjort dem överflödande rika på uppriktig hängivenhet. De har gett efter sin förmåga, ja, över sin förmåga och helt frivilligt, det kan jag intyga. Mycket enträget bad de oss om nåden att få delta i hjälpen åt de heliga. Och de gav inte bara det vi hade hoppats, utan sig själva gav de, först och främst åt Herren och sedan åt oss, efter Guds vilja. (2 Kor 8:1-6)

Det handlar först och främst om att

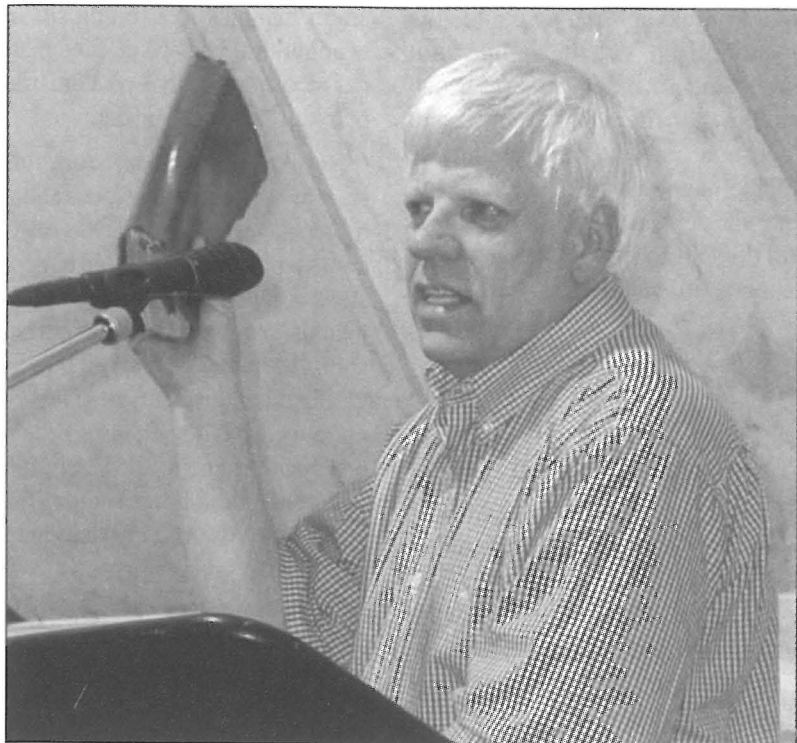

Foto: Mikael Ellason

ge sitt liv åt Herren Jesus, att han helt får rå om oss, att han får använda och bruka oss. Det är förutsättningen för att vi ska komma i tjänst helt och fullt. Det här är ju väldigt allvarligt, med tanke på vad Paulus skriver i första Korinterbrevet:

-Efter den nåd som Gud gav mig har jag som en kunnig byggmästare lagt grunden, och en annan bygger nu på den. Men var och en bör se till hur han bygger. Ty någon annan grund kan ingen lägga än den som är lagd, Jesus Kristus. Om någon bygger på den grunden med guld, silver och dyrbara stenar eller med trä, hö och halm, så skall det visa sig vad var och en har byggt. Den dagen kommer att visa det, eftersom den uppenbaras i eld, och hur vars och ens verk är skall elden pröva. Om det verk någon har byggt består provet skall han få lön. Men om hans verk bränns upp, skall han gå miste om lönen. Självs skall han dock bli frälst, men som genom eld. (1 Kor 3:10-15)

Elden ska pröva vårt livsverk en dag. Bibeln säger också att det inte handlar om vilka gärningar som helst, utan det handlar om gärningar som är gjorda i Gud. Våra gärningar kan vara döda gärningar, hur bra de än kan se ut. Förutsättningen för att de ska godkännas inför Gud är att gärningarna är skapade i Kristus Jesus. Vi får gå i av Gud förutberedda gärningar. Det gäller att vi överlåter våra liv helt och fullt så att vi gör Jesu gärningar och inte våra egna. Människor kan göra kolossalt mycket, men

frågan är om deras gärningar är gjorda i Gud.

Då är det frågan om att bygga på den sanna grunden. Man kan bygga med fel material, det är vad Paulus talar om här. Man kan bygga med hö, strå och trä, sådant som är brännbart, men man kan också bygga med silver och guld.

Apostlarna byggde inga kyrkor och var fjärran ifrån institutionsväsendet. Det som var starkt och överlevde under svåra tider var de små husförsamlingarna, framför allt hemmen. Watchman Nee fick uppleva hur Gud talade till honom just när det gäller husförsamlingar, familjer i hem och små enheter. När det kom svåra tider var dessa faktiskt de enda grupper som bestod. Allt annat, kyrkor och tempel, sopades bort och revs, man var inte förberedda.

I sin nåd vill Gud hjälpa oss så vi kan förbereda oss för svåra tider. Under romartiden hade det stor betydelse att det fanns husförsamlingar och små enheter. Bland romarna var det vanligt att fadern, om inte alla barnen var önskvärda, kunde ända livet för det barn han ville ha bort. Det var fullt lagligt i romarriket. Så hände det att mödrar blev frälsta, och för att rädda barnen tog man dem med och flydde till de husförsamlingar och hem som stod öppna för dem. Så blev det genom omständigheterna små storfamiljer litet här och var. Vi måste också förbereda oss för något av

denna situation.

Framför allt handlar det om att komma tillbaka till ursprunget då det gäller missionen. Det är inte fråga om att presentera missionsorganisationer för människor, utan helt enkelt dela sitt liv med dem man vill vinna för Jesus. Evangelium måste få gripa in i hela vårt liv så vi kan ge oss för varandra och gudsriket får utvidgas och omfatta hela vårt liv. Den som har ett företag får dela med sig och låta sitt företag bli en plattform för mission och evangelisation tillsammans med andra. Man behöver inte sätta sin karriär, sin familj, sin ekonomi först och främst, utan allt det vi har och sysslar med kan sättas in för Guds rikets räkning istället, så vi slipper kretsas omkring oss själva.

Det är tragiskt att människor trälär under sin materiella tillvaro. De mår inte bra och upplever ingen mening med sitt liv. Det finns såna möjligheter. Tänk vad ett hem kan betyda i tjänst för Gud. Man kan bjuda in människor. Många är så vilslna och ensamma idag. Man kan bjuda in en granne eller på annat vis nå honom. Kärleken är uppfinningsrik. Evangelisation är inget som ska organiseras fram, det ska bara helt enkelt levas ut i vårt liv. Erbjud ditt liv, ditt hem eller vad du har. Vi behöver tänka om och befrias ifrån traditionella tankar och spinna vidare på det som förts fram i Maranataförsamlingen under åren. Här föddes storfamiljen och hemundervisningen, här fick vi undervisning om hur Guds rike kan få inta våra liv.

Baptisterna drev vardagsskolor. De ville inte släppa sina barn till folkskolan, för där var det ju kyrkan som hade inflytande över undervisningen. Man kunde inte dela kyrkans uppfattning. Våra barn måste undervisas enligt vår tro, sa man. Och så startade baptisterna egna skolor. Väckelsehistorien visar att på de platser där vardagsskolorna hade framgång, där fick också väckelsen det starkaste fästet. Så fick gudsrike tanken konsekvenser.

Paulus slutade inte sitt liv med en stor katedral och stora resurser. Han bodde på ett härbärge dit han bjöd in folk och vittnade om Guds rike. Man måste alltid gå ut ifrån de omständigheter man lever i. Jesus sa om kvinnan: "Vad hon kunde, det gjorde hon." Och Paulus verkade utifrån sina förutsättningar:

”Sedan bestämde de en dag för honom, och då kom ännu fler till hans bostad. För dem förkunnade han Guds rike och vittnade om det, och han försökte övertyga dem om Jesus, både utifrån Mose lag och profeterna. Och det höll han på med från morgonen ända till kvällen” (Apg. 28:23)

Det var ju ett effektivt sätt att använda tiden. Det handlar först och främst om att evangelisera, allt annat har underordnad betydelse. Tänk så enkelt allting då genast blir! Gud vill församlingen. Om du ger dig in på saker som kommer i kollision med den tanken, så är det inte från Gud, därför Guds vilja är församlingen. När det gäller Guds verk och mission, är det inte något som ska ske på sidan av vårt liv, utan det ska omfatta vårt liv. Därför heter det: ”Sig själva gåvo de först och främst åt Herren och sedan åt apostlarna.” För Guds vilja är församlingen. Utifrån denna norm blir allt så enkelt och klart för oss. Annars blir det ju så att man kommer till församlingen och lever ett liv där, sedan kommer man hem och lever ett annat liv där. Men så har Gud inte alls tänkt. Förutsättningen för det som skedde i Apostlagärningarna var de etthundratjugo människor som brutit upp för att genomföra vad Gud tänkt om församlingen. Om de

inte tagit konsekvenserna av Guds vilja med församlingen, så hade de inte varit där. Kanske några kommit en dag och några andra nästa dag. Så hade man gått hem och nya hade kommit medan de andra hade något att göra på sidan om. Men nu var det Guds kallelse och marning till dem att förbida i Jerusalem vad Fadern hade utlovat.

Om man ska få uppleva i sitt liv att Gud uppenbarar sin kraft, måste man kasta ifrån sig allt som är till hinder och inrikta sig på en enda sak. Vår strävan för existensen måste följa Guds rikes lagar. Det gäller att söka Guds rike först, då kommer allt det andra att tillfalla. Det blir så ljuvligt och underbart med stadfästelsen från ovan, att man kan inte leva något annat liv. Man klarar inte av att leva ett själviskt liv längre.

Vad syskonen i Makedonien gjorde var ingenting som Paulus manade fram. De gav mer än vi hade tänkt, och sig själva gav de först och främst åt Herren och sedan åt oss, beskriver Paulus.

Hur ska vi missionera? Vi får bryta den traditionella tanken, det handlar om enkla ting. Det gäller att dela sitt liv med

andra människor. Erbjud ditt liv. Leva evangelium, Gudsriket, med människor, så att de får syn på Gudsriket i oss och kan handla efter det.

Det handlar inte om stora ting. Kanske bara om att leva i en enkel bostad. Vi möter någon som vi får be till Gud för, kanske på soptippen eller någon annanstans och kan erbjuda dem att få samma människovärde som vi. Erbjud dem leva som vi lever. Vi behöver inte så märkvärdiga ting, just bara att vi lever tillsammans, prisar Gud och läser Bibeln. Kampen för vardagen får vi dela med dem. Bära varandras bördor, men framförallt ställa oss på samma nivå. Vinna en här och en där.

Jag tror inte att de stora väckelse-tiderna kommer igen som tidigare. I ändens tid handlar det om axplockning. Vi får vinna en och en. Det var så apostlarna gick fram. De vann Lydia, hon öppnade sitt hjärta för det Paulus talade när han kom ner till bönestället. Hon tog emot apostlarna i sitt hem, och så gick väckelsen vidare. Tänk vad vi kan sätta in resurser, krafter, intelligens i Guds rike. Guds rike behöver dig. Vi kan inte kompromissa om Gud ska kunna uppenbara sin kraft, då måste vi satsa till hundra procent. Amen. ■

Vakna Guds folk!

Text: Jan-Åke Larsson, Ramsberg

Tiden är inne för Guds folk att resa sig som i fordom tid. Att åter bli salt i föruttnelsen (det svider) och ljus i mörkret (som avslöjar) är församlingens uppgift nu mer än någonsin. Massmord av barn i moderlivet, snedvriden sexualitet i alla variabler. Allt som är rent dras ner på en nivå som gör att man får kalla kårar efter ryggen. Man sätter tillit till lögnen i humanismens namn. Kvinnor tar revansch på männen i jämlikhetens namn. Detta smyger sig in i rask takt i församlingen.

Guds förordningar och klara riktlinjer om familjeliv och kvinnans ställning vänds upp och ned. Det behöver komma en frälsande reningsvåg över Guds församling. Guds ords fulla auktoritet

måste upprättas igen bland de ”heliga”. Man slätar över synder i kärlekens namn. Den svage skall stödjas och den klen-trogne matas med Ordet till tillväxt. Men den som inte vill göra bättring och omvända sig skall vi driva ut. Det kan verka hårt, men kärleken är inte kravlös. Den kostade Jesus livet för att rädda oss undan förbannelsen och evig död.

Guds fruktan och kärleken till Jesus leder absolut till rannsaking. Håller vi stånd mot djävulens listiga angrepp på tros- och församlingsliv?

Känns orden igen: ”Skulle då Gud ha sagt”? Här gäller inga demokratiska spelregler utan församlingen leds av smorda bröder. Att pruta av på Guds ords sanningar leder till andlig död. Guds ord och

Ande skall ha herravälde.

Det blir en enorm konfrontation i den slutstrid som vi är inne i innan Jesus kommer. Men i kärleken till Gud finns ingen räddhåga, nej, den sporrar oss att ta nya tag och gå emot mörkrets makter i tiden. Att avslöja och konfrontera är församlingens uppgift för att rädda människor ur djävulens grepp. Vår förespråkare på Faderns högra sida är med oss i striden och beder för oss.

Håll ut, håll dig ren, lev under Jesu blods renande kraft och beskydd. Prisa Herren i med- och motgång, ty snart är vår förlösare här!

Maranata - Herren kommer! Det är visst och sant! Amen ■

Lotteriväsendet – ett tidstecken

Nedanstående artikel infördes i Bibliskt Månadshäfte år 1933. Den analys och de varningar som författaren förmedlade då, gäller i allra högsta grad också idag!

Allt nytt, som med stormsteg intager världen i dessa yttersta dagar, bör av det kristna sinnet prövas, ty mycket äger i sig en så stor portion av tidsandan, att det utan överdrift kan hänföras till den yttersta tidens tecken. Så är förhållandet med materialismen, som hemligt suger sig in i alla religioner och alla kristna läger. Så är förhållandet med kyrkoförtröstningstanken, som firar triumfer i den moderna ekumeniska rörelsen, så också med fredsrörelsen, Nationernas Förbund och den ekonomiska världskrisen. Detta allt är icke blott historiska företeelser bland andra sådana i tiden. Nej, de ha en omisskännlig prägel av tidstecken, sådana som vår bibel förutsagt dem.

I raden av dessa ständigt växande och sig raskt utvecklande tidsföreteelser ha vi att anteckna även lotteriväsendet. Ehuru det till sin idé och sitt system icke är alldeles färskt, så har det dock i dessa yttersta dagar tagit en sådan omfattning, att vi måste från kristlig synpunkt underkasta det en undersökning.

Vad är då lotteriet till sitt väsen? Det är ett spel. Vi kunna icke finna något annat och lämpligare namn. Det är icke affär och det är icke offer. Det är till sin natur och sitt väsen ett rent spel – ett spel om "lyckan", sådan som "slumpen" tilldelar oss densamma. Ty här är icke tal om lyckan, såsom en gåva av Gud. Lotteriväsendet är en helt världslig företeelse, även i de fall, där det adopterats såsom ett insamlingssätt för medel till missionsändamål eller välgörenhet. Lotteriet är ett hasardspel och som sådant en nära släkting till kortspelet.

Huvudsyftet med anordnandet av lotteri är inbringandet av ren penningvinst åt dess anordnare. Vilket ändamålet för penningarnas användande än måste vara, så måste man dock fastslå, att syftet är insamlandet av pengar. Härvid vädjar man dock till en lägre böjelse hos människan, nämligen till penningkärleken (1Tim 6:10) och blir så en frestare till något ont, som icke sällan ödelägger såväl det moraliska som det andliga livet. Vid inbjudan till offer för ett visst ändamål vädjar man till barmhärtigheten, men vid utbudandet av lotteri i ett lotteri vädjar man till vinstbegäret.

Anordnandet av lotterier i den kristliga verksamheten och för kristliga ändamål

vittnar om ett sorgligt avsteg från den av Gud anvisade metoden för missionsmedels insamlande. Dessutom skadar man direkt de troendes andliga liv därmed, och lotteriväsendet är således ett tvåfaldigt ont.

Huru kunna vi bevisa, att lotteriväsendet skadar de medspelandes andliga liv och karaktär? Jo, det verkar begär till det timliga i stället för kärlek till det eviga. Det drager nedåt i stället för att draga uppåt. Ty köpandet av en lottsedel är icke någon andlig gudstjänst, såsom fallet är med frambärandet av en offergåva för missionen eller något välgörande ändamål. Offergåvan givnes åt Gud, men lotten jag köper, köper jag åt mig själv.

Vid ett tillfälle för många år sedan blev jag erbjuden att köpa en lott på en duk, som en fattig kvinna utlottade. Ändamålet var ju behjärtansvärt. Men jag nekade köpa någon lott. I stället gav jag för ändamålet en femtioöring. Jag hade gjort mitt för att bistå de nödlidande, men jag hade samtidigt bevarat min samvetsfrid, vilket icke varit fallet, om jag köpt en lott.

Vidare väcker lotterispelet penningkärlek, och penningkärleken är ett tydligt tecken på den avfallna kristenheten i de yttersta dagarna (2Tim 2:2). Då jag köper en lottsedel, gör jag detta för att vinna, icke för att offra. Jag gör det för att jag vill ha pengar, icke för att jag vill giva. Och det står ur kristlig synpunkt kvar, att "saligare är att giva än att taga" (Apg. 20:35).

Vidare verkar lotterispelet en hemlighetsfull vinningslystnad, som undermedvetet skadar själen. Det kan icke vara hälsosamt för den kristna tron, att med upprivande spänning och iver studera lotteriernas dragningslistor.

Och slutligen vilja vi uttrycka vår känsla av sorg över att troende själar skola med sitt nummer och sina medel vara med i dansen omkring guldkalven. Det kan inte vara Guds vilja och kan icke vara Honom behagligt. Hela systemet är världsligt för att icke vara ännu djärvare och säga att det är uppeldat av lägre makter.

Vi kunna blott råda de troende att taga bestämt avstånd från det moderna lotteriväsendet, både dess anordnare och de däri spelande.

Nils Angelin, Narva

(Ur Bibliskt månadsäfte nr 5 1933)

Jag blev helad på bibelskolan

Vittnesbörd av Rakel Antonsen

Rakel Antonsen med sin make i ett möte under bibelskolan.

Guds frid, kära läsare!

Först vill jag tacka för tidningen som vi har fått i många år. Vi läser den tacksamt, den är för oss ett ljus i denna mörka tid vi lever i! Gud välsigne er som strävar med tidningen! Ber för er! Den som håller ut intill änden skall bli frälst. Amen!

Så vill jag tacka för att vi fick komma till bibelskolan ännu en gång! Tack för att vi fick bo så bra, det gjorde att vi orkade vara med på alla mötena! Gud välsigne er tillbaka!

Men nu vill jag återvända och ge Gud äran för det som hände med mig på lördagen, det första mötet den dagen. Då man uppfordrade oss som hade behov av särskild förbön att komma fram, gick jag fram och undret skedde där och då. Gud vare lov! Han är undrens Gud idag, och det är bara av nåd. Jag blev helad i knät som hade varit så dåligt i ett och ett halvt år. De intensiva smärtorna försvann totalt. Inte en gång sedan den timmen och den dagen har plågorna kommit tillbaka.

Tack till er som bad för mig! Men äran tillkommer min Jesus som också idag går omkring och gör väl genom församlingen. Amen!

Systerhälsning med Apg. 10:38: "Förkunnelsen om Jesus från Nasa-ret och om huru Gud hade smort honom med helig Ande och kraft, honom som vandrade omkring och gjorde gott och botade alla som voro under djävulens våld; ty Gud var med honom." ■

Foto: Mikael Eliasson

Artikelförfattaren vid sjön Sparren, som baptisterna i Kårsta troligen använde för dop - även under vintern - i 25 år.

Text: Arne Björkman

- Det kostar inte mer än två öre att slå ihjäl en läsare, dundrade kyrkohedern i Rimbo kyrka.

Vid en festmåltid på Fogelsunda gård sköt någon in genom fönstret och träffade predikanten i tinningen.

Kårstaprästen lämnade sin tjänst i Svenska kyrkan och blev läsarnas ledare. Men så småningom uteslöts han ur gemenskapen därför att han började hylla mormonernas lära.

Det här är några utdrag ur en intressant och bitvis mycket dramatisk väckelsehistoria från Roslagen.

I Sverige fanns en religiös enhetskultur fram till 1700-talet. Statskyrkan höll människorna bundna i auktoritära band, och prästen var socknens självklara överhet. Flera omständigheter bidrog till att denna enhetskultur började upplösas, t.ex. upplysningsfilosofin, skiftesförordningarna och människors personliga ställningstagande i religiösa frågor.

Impulser från utlandet påverkade svenskarna i andligt avseende. Den skotske metodistpredikanten George Scott gjorde bl.a. betydande insatser för nyk-

terhetsfrågan och för bibel- och traktatspridningen i landet. Scott tvingades med tiden att lämna Sverige, men han lämnade efter sig ett kulturarv i form av tankar, idéer och predikningar, som kom att leva vidare i svenskarnas hjärtan.

Under stort motstånd från prästerskapet mottogs den fria väckelsen i vårt land. Från att ha börjat med en handfull nyväckta själar tog väckelsen fart och spred sig med våldsam hastighet över Sverige. Snart hade den fria väckelsen blivit vårt lands mest betydande folkrörelse. Den påverkade alla delar av samhället: arbetet, hemmet och skolan. Men den kom även att bana vägen för arbetarrörelsen och den parlamentariska demokratin.

Läsarprästen

Den fria väckelsen under 1800-talet i Roslagen började i Kårsta socken. Där infördes väckelsetankarna av prästen Per August Åkerlund. Han placerades i Kårsta kyrka 1845 och höll sin första predikan på palmsöndagen samma år. Snart blev hans predikningar kända vida omkring. Det påstods att han förkunnade ordet med kraft och hänförelse och "ställde syndare av alla slag inför Kristi

domstol". Inom kort var han känd i Roslagen under namnen "Kårstaprästen" och "Backaprästen".

Åkerlund tillhörde de präster, som hade påverkats av de pietistiska tankegångarna. Han var god vän med läsarprästen Anders Wiberg, den man som längre fram skulle bli en av de ledande inom baptistväckelsen.

Kårstaprästen var en de intressantaste profilerna inom väckelsehistorien: Men han var även en av de mer problematiske. Han lär ha betydligt avvikit från det övriga prästerskapet i landet. I nationsmatrikeln i Uppsala karaktäriserades han som "fanaticus i högsta grad". Per August Åkerlund blev inte bara populär i Kårsta och dess omgivning, han blev också hårt kritiserad. Upprepade gånger kallades han till domkapitlet, där han fick allvarliga varningar.

Många i Kårstatrakten ville få bort Åkerlund från socknen. Hans största motståndare tycks ha varit storgodsägaren Leuhusen, som ville se prästen "förpassad till fjärran ort". Men godsägaren fick inte sin vilja igenom, för på hösten 1847 gifte sig Åkerlund med hans dotter Henrietta. De nygifta bosatte sig på Backa gård i Kårsta, en egendom som Henrietta fick i brudgåva efter sin mor.

En kort tid därefter tog Kårstaprästen avsked från Svenska kyrkan. Ekonomiskt och andligt var han nu fri och obunden. Under de närmaste åren utvecklade han sig alltmer i väckelsekristen riktning.

Backa gård i Kårsta blev nu ett centrum för den fria väckelsen i Roslagen. Många kända förkunnare gästade Backa gård: Bl.a. nämns Anders Wiberg, Carl Olof Rosenius och Adolf Drake. De fick i regel predika för fullsatta hus vid de hemliga mötena i salongerna. Det här inträffade ju under konventikelplakatets tid, då det rådde förbud för fria evangeliska möten i Sverige.

Det första dopet

En av de anställda på Backa gård hette Johansson. Hans uppgift var bl.a. att skjutsa de predikanter som gästade Åkerlund. Under de långa resorna samtalande han med predikanterna om andliga ting. Det ledde så småningom till att Johansson blev frälst och troendedöpt. Detta dop anses vara det första troendedopet i Roslagen. Det skedde i sjön Viren vid Beateberg nära Norrtälje.

Döparväckelsen hade börjat i Sverige. Men förföljelsen mot baptisterna var många gånger hårda och obarmhärtiga. Under 1800-talet kunde förföljelserna bli så svåra att många baptister föredrog att utvandra.

Några år under 1860-talet var Kårsta den socken i Stockholms län varifrån den största utvandringen skedde. Förmodligen var förföljelserna mycket svåra där, eftersom socknen hade en slagkraftig och säregen baptistförsamling. En av dem som utvandrade till USA var lekmanpredikanten Carl Johan Eriksson. I sitt nya hemland skrev han 1907 ned sina minnesanteckningar från sitt dramatiska predikantliv i Uppland.

Eriksson döptes i sjön Sparren den 5 juni 1860. Dopförrättare var skjutskarlen Johansson. Eriksson berättar att prä-

terna företog upprepade stämningar mot honom för att han höll fria evangeliska möten i Roslagen. Han blev också uppkallad till domkapitlet i Uppsala och förhörd av ärkebiskopen. Men han lät inte skrämman sig av de kyrkliga myndigheterna. Inte ens när kyrkoherden i Rimbo anordnade pöbelaktioner mot honom eller den gången en okänd avlossade en hagelkärve rakt mot honom på Fogelsunda gård i Frösunda.

Lynchstämning

Vid ett väckelsemöte i trakten av Rimbo skulle Eriksson predika. Några timmar före mötet höll kyrkoherden Wallinder en predikan i Rimbo kyrka. Han uppmanade då åhörarna att stoppa läsarnas möte.

- Ni behöver inte frukta för att störa eller upplösa mötet, ty det kostar inte mer än två öre att slå ihjäl en läsare, dundrade Wallinder från predikstolen.

Då läsarmötet började var rummet fullt av folk. Även hustaket och gårdsplanen var fullpackade av människor. Lynchstämning låg i luften. Människorna tjöt, skrek glåpord åt läsarna och upphetsade varandra. De kastade tegelstenar mot läsarna och ropade till predikanten Eriksson:

- Gå hem med dig, annars dödar vi dig, för kyrkoherden har sagt att du och alla läsare har förklarats fredlösa.

Till slut var tumultet så stort att mötet inställdes.

Ett överfall av ännu allvarligare art inträffade en sensommarkväll i Frösunda. Eriksson gästade sina svärföräldrar på Fogelsunda gård. Efter ett väckelsemöte i närheten hade svärmodern duktat upp en festmåltid i hemmet. När Eriksson anlände hade de övriga redan satt sig till bords. Han slog sig ned på en ledig plats vid ena bordsändan framför ett öppet fönster. Då han "suckade ett tack till Gud" hördes plötsligt en skarp knall och han kände en stickande smärta i tinningen.

Svärmodern kom hastigt inspringande från rummet intill.

Barn, vad gör ni? ropade hon. Skjuter ni över bordet?

Men snabbt insåg hon situationens allvar och blåste ut ljusen, så att det blev mörkt i rummet. Samtidigt sprang Johansson i Backa ut på gårdsplanen och snodde runt huset för att få tag i missdådaren. Men han kunde inte upptäcka någon. Allt var tyst och lugnt.

Dagen efter upptäckte man att kulan, som rispat en skåra i Erikssons tinning, hade fastnat i en dörr. (och där kom den att sitta kvar i många år, som en påminnelse om "att det finns fiender till Kristi kors".) Ett par andra "skott" hittades på golvet. I fönsterramen på väggen utanför satt 22 "skott" eller grova hagelkulor. Backa-Johansson som var en god

Foto: Mikael Eliasson

Backa gård, där "Kårstaprästen" Åkerlund bodde med sin hustru Henrietta. Här samlades man till förbjudna och hemliga möten under konventikelplakatets tid. Många kända förkunnare predikade här.

skytt, antog att hagelkärven hade avlossats på cirka 100 fots avstånd, dvs. cirka 30 meter.

Samma kväll blev även predikanten Wallberg beskjutet, då han tillsammans med några vänner kom vandrande över en skogsbacke. En skottkärve gick rakt igenom hans rockskört, men ingen kula träffade honom. Också en läsare som böjde knä vid en stol blev beskjutet vid ett tillfälle men inte heller han skadades.

Baronen tog parti

Det fanns icke-troende människor, som tog parti för läsarna under förföljelsen. En av dem var baron Stjernstedt i Risberga.

I Risberga fanns en liten baptistförsamling och några av läsarna var anställda på baronens gods. Carl Johan Eriksson fick anställning som uppsyningsman på gården. De ofrälsta statarna visade i början öppet sin motvilja mot honom. Men när de lärt känna honom bättre blev han accepterad.

Kyrkoherde Wallinder i Rimbo hade däremot svårt att tolerera fritt troende människor. Därför lät han sammankalla kyrkorådet i Risberga till ett extra sammanträde. Prästen och två släktingar till baronen, bäge officerare, krävde i sammanträdet, att baronen skulle avskeda läsarna, eftersom de var "farliga för samhället". Om baronen inte såg till att döparna blev uppsagda, skulle de minsann säga upp bekantskapen med honom, hotade officerarna och kyrkoherden. Men baron Stjernstedt svarade, att de båda släktingarna var en direkt ekonomisk belastning för honom. Ville de bli kvitt honom så skulle han inte göra några invändningar.

Och vad beträffar kyrkoherden ägnar jag ingen uppmärksamhet åt vad han säger, fortsatte Stjernstedt. Men mina läsare behåller jag, ty de äro fridfulla och säregna men bra människor, lika lata när jag kommer till ett arbetsfält som när jag inte är där, eller om jag är borta eller hemma. Jag önskar att alla voro sådana.

Öppnade skola

Flera år innan de här händelserna inträffade hade konventikelplakatet avskaffats i Sverige. Därigenom hade det blivit tillåtet att hålla fria evangeliska möten i lan-

I torpet Hagalund bildades den 21 oktober 1860 Kårsta baptistförsamling.

det. Som en följd härav bildades i Kårsta socken en fri församling, som kallade sig "Den evangeliska alliansen". I spetsen för denna samling av s.k. separatister stod Kårstaprästen Per August Åkerlund.

I Alliansens program ingick "att vid tillfälle och behov fira Jesu döds åminnelse, skilda från de oomvända i kyrkan". Alliansen ville också starta en fri kristen vardagsskola, där de troendes barn skulle få en evangelisk uppfostran och slippa "kyrkans dogmatiska lärostadgar".

Impulsgivare till skolan var Kårstaprästen själv. Som välbeställd ägare av Backa gård kunde han ge löften om byggnadshjälp, fri tomtmark och mycket kontanter. I början av 1859 lade man grunden till det hus, som skulle bli samlingslokal för de troende och vardagsskola för deras barn.

Men mitt i denna andliga nit drabbades läsarna av en chock. Kårstaprästen hade börjat sympatisera med mormoner, tankar om månggifte. Åkerlund utslöts ur Alliansen och bygget av församlingshemmet avbröts. Då det avslöjats att Kårstaprästen sympatiserade med mormonerna, flyttade hans skjutskarl Johansson från gården i Beateberg, där Åkerlund och hans fru numera bodde, och bosatte sig i torpet Hagalund i Kårsta. Ungefär samtidigt flyttade en f.d. dragon och baptistkolportör in i socknen. Detta kom med tiden att ha stor betydelse för den andliga utvecklingen i Roslagen.

Den 21 oktober 1860 samlades i torpet Hagalund Johansson, Wallberg och

tre andra troende män för att bilda en självständig baptistförsamling i Kårsta. Det blev den andra baptistförsamlingen i Stockholms län, den första hade sex år tidigare fötts i Stockholm.

De fem männen var fast beslutna att bygga en församling, som endast skulle bestå av troende och bekännelsedöpta medlemmar. Vid nyåret 1861, efter två månaders målmedveten satsning, bestod Kårsta baptistförsamling av 42 medlemmar. Av dem hade 31 blivit troendedöpta under november och december. Troligen skedde dopen i sjön Sparren vid Kårsta. "De voro i sanning ej rädda för vatten och höstkyla på den tiden", konstaterade pastor Lundberg i församlingens 60-års berättelse 1920. Nej, till och med den värsta vinterkylan trotsade baptisterna. De högg upp ett hål i isen och döpte kandidaterna i det kalla vattnet.

Samhälle i samhället

Kårsta baptistförsamling blev ett centrum för baptistväckelsen i Roslagen. I flera avseenden var Kårsta-församlingen mycket speciell. En egenhet var att den inte hade någon medlemsmatrikel utan istället ett slags församlingsbok, en baptistisk motsvarighet till kyrkoböckerna. Församlingsboken är upplagd byavis, eftersom församlingen i början hade medlemmar även i omkringliggande socknar. Familjevis infördes medlemmarna i församlingsboken. Också drängar och pigor hos de bönder som tillhörde församlingen antecknades, oberoende om de var troende eller inte. Man antog att de skulle bli frälsta så småningom.

Kårsta baptistförsamling hade också en annan särprägel. Den hade nämligen ett enastående socialt engagemang och ville bilda ett kristet samhälle i socknen. I protokollsboken som än idag finns bevarad i baptistarkiven kan man läsa om hur församlingen beslutade ge nödhjälp åt fattiga i socknen. Församlingen tog också andligt och socialt hand om sina medlemmar och andra som på något sätt hade anknytning till församlingen. Den hade även två diakonissor i tjänst i bygden. Församlingen upplevde sig alltså som ett alternativ till socknen. Den visionen kom att prägla dess uppbyggnad fram till 1890, då församlingsinriktningen blev den vanliga.

Då Kårstaprästen hade avslöjats som mormonsympatisör behöll läsarna hans vision om en fri kristen vardagsskola för barnen. Av bonden Jan Jansson i Gillberga fick separatisterna ett stycke mark vid Björkholmen. Där började de i samarbete med baptisterna att bygga ett församlingshus. Det stod färdigt 1863. Efter några år överlät separatisterna det till baptisterna och gick in i baptistförsamlingen. Detta hus blev centrum för 1800-talets döparväckelse i Roslagen. Där samlades baptisterna till gudstjänster och bönemöten och kärleksmåltider. Där samlades de till arbete och tjänst för församlingen. Där hade de vardagsskola och söndagsskola. Och strax intill byggde de stall och ladugård och barnhem för barn med lång skolväg.

Många döptes

Under tiden svepte döparväckelsen fram genom Roslagens bygder. 20–30 personen kunde döpas vid samma tillfälle. Så snart en plats hade bortåt 30 baptister fick dessa hjälp att bilda egen församling. Nya kapell växte upp i Roslagen.

Under 1800-talet hade baptisterna vardagsskolor på flera hundra platser i landet. Då elevantalet var som störst undervisades omkring 10 000 barn i dessa fria skolor. Enligt Bert Franzén, f.d. rektor vid Betelseminariet, - som har forskat i ämnet - låg den livaktigaste och intressantaste vardagsskolan i Kårsta. Den fungerade också längsta tiden av baptistskolorna, ända tills myndigheterna genom en ny skollag lyckades stänga den.

I början var det kamp och problem,

men läget ljusnade när lärarinnan Ada Edlund anlände till Kårsta 1871 för att ta hand om baptistskolan. Nu fick skolan så stort uppsving att den blev uppskattad av även icke-troende. Många av de ofrälsta föredrog att sända sina barn till läsarna istället för till sockenskolan.

Eftersom många skolbarn hade lång väg att vandra, beslutade församlingen att bygga ett inackorderingshem, där barnen kunde få "mat, vård och vila". Församlingen höll sängkläder åt barnen och en person för deras tillsyn och omvårdnad. Barnens föräldrar fick "bestå så mycket mat som de ansågo, barnen åto hemma". Och det gjorde föräldrarna i överflöd, "för till och med kunde församlingens fattiga, hungriga gå dit och äta sig mätta".

Mot slutet av 1880-talet drog sig mörka moln samman över det lilla baptistsamhället i Kårsta. Sverige hade infört en ny skollag, som stoppade alla fria skolor. Den 24 augusti höll läsarna ett extra sammanträde med anledning av en skrivelse från socknens skolråd. I brevet uppmanades församlingen att stänga skolan. Men baptisterna trotsade den världsliga överheten. Den 2 september beslutade de att undervisningen skulle fortsätta. Då förnyade skolrådet sin order. Men när detta inte hjälpte begärde det handräckning från landshövdingaämbetet.

Lite senare anlände ett brev från Landskansliet, där det begärdes en förklaring till detta trots mot samhället. Baptisterna svarade på skrivelsen men fortsatte undervisningen som om ingenting hänt. Utslaget från Domkapitlet kom den tredje november 1889: skolan skulle ovillkorligen stängas. För att vinna tid skyndade sig församlingen att överklaga hos regeringen och efter fem lugna månader anlände svaret:

"Kongl. Maj:t har låtit handlingarna i detta mål föredragas och finner ej skäl att i Domkapitlets utslag göra ändring, hvilket vederbörande till underdåning efter rättelse länder. Oscar."

Först nu gav baptisterna upp striden om den fria kristna skolan. Vid vårterminens slut 1890 lade de ner undervisningen vid Björkholmen. Då skolan stängdes upphörde också baptistförsamlingen att fungera som ett kristet samhälle i socknen. ■

Sektnoja?!?

Magazinets uppföljare Världen Idag fortsätter att arbeta enligt tidigare känt Dagen-manér. I ett par av årets nummer har Världen Idag publicerat några angelägna artiklar om den nya lagstiftning som effektivt inskränker vårt lands yttrande- och religionsfrihet. Hetslagen blir ett åsiktsvapen, är en av rubrikerna.

Maranata! hörde sig för om möjligheten att publicera en av artiklarna, men möttes av en nojig och rädd redaktion. Av "misstag" delgavs vi tongångarna som internt cirkulerar för att motivera redaktörer och skribenter att även fortsättningsvis bannlysa och tiga ihjäl tidskriften Maranata!:

"Jaha, nu har vi verkligen hamnat bland reaktionärer sekterister! Alltså: jag vill vara tolerant och juste, också mot Maranata och andra, men man ska vara medveten om att detta är något som våra motståndare gnuggar händerna åt: kan man koppla ihop oss med sådana som fått knäppstämpel, så gör man gärna det. Jag har dock svårt att neka Fridolfsson att publicera artikeln. Du får avgöra. Jag vet mycket lite om Maranata, men är allmänt skeptisk till att man sektstämplar olika grupper."

Som svar på artikelförfattarens saklösa och ogrundade anspelningar i mailkorrespondens med chefredaktör Ruben Agnarsson, nås vi av följande korta meddelande:

"Hej igen, Tyvärr sa Ruben nej till att publicera artikeln i ett annat forum."

Hit, men inte längre sträcker sig angelägenheten över att värna om yttrandefriheten. Den har visst för dessa frihetsspråkare en given gräns; Maranata!

BV

TRONS TROTSIGA ÄNDÅ

Predikan av Arne Imsen
från sommarkonferensen 1997

Det är märkligt att möta karismatiker som möjligen talar i tungor och verkar väldigt aktiva. Människor som tror på Herren Jesus Kristus och förkunnar nådens evangelium. De lyckas inte bara influeras men styras av trenderna.

Den katolska teologin är omöjlig att tränga in i, men vissa saker kan ganska snart avslöjas. Jag behöver inte vara teolog eller ens speciellt hemmastadd i bibeln för att inse att exempelvis sakramentalismen är en besvärjelse, som fungerar automatiskt, magiskt och gör prästen till trollkarl.

Det finns människor som tycker det är så underbart bara man nämner namnet Jesus. Det finns ingen som så flitigt och ihärdigt i alla tänkbara och otänkbara sammanhang nämner namnet Jesus, som Guds ärkefiende satan. Han om någon behöver Jesus. Och han har en oerhörd ambition och strävan och förmåga att förskapa sig till en ljusets ängel. Han predikar många gånger mera inspirerat än apostlarna och presenterar sina läror.

Vad han alltid åstadkommer i initialskedet är att han väcker människors uppmärksamhet så att de börjar lyssna. Så förvränger han. Han vet vad som står

skrivet, och han använder det för sin "väckelseförkunnelse", tillsammans med den andemakt som nu är verksam i de ohörsamma.

Katolicismen är den vidrigaste institution som jorden, mänskligheten och historien känner till, och jag kan inte begripa mig på flirten med den. Katolicismen är inte en kyrka du kan konvertera till och sedan bli katolik. Den katolska andemakten influerar på alla kyrkor i världen. Den har sitt främsta språkrör i Kyrkornas Världsråd. Denna institution har blivit mycket farligare sedan den upptäckt att tiden är inne till dialog, inte bara mellan kyrkor, utan dialog mellan religionerna. Katolska kyrkan, Lutherska kyrkan, alla kyrkor tillsammans med religionerna som är representerade i de stora ekumeniska mötena. Ett element som ger en speciell slags legitimitet åt denna process är den karismatiska väckelsen.

Vad är det som gett de internationella religiösa organisationerna deras makt och inflytande? Det är seminarierna, universiteten. Utifrån universiteten har alla dessa teologier gått ut över hela världen. Först har de påverkat kandidaterna, de blivande teologerna som lärt sig behandla teologin vetenskapligt och har vetenskapliga instrument för att presen-

tera sina teologier. Någon frågar: behöver inte pastorer och predikanter utbildning? Visst behöver de utbildning och kunskap, men inte vid kyrkornas och staternas universitet. De behöver komma in i Andens universitet så fort som möjligt! Vad som är grundförutsättningen för tjänst i Guds rike är detta: Härlighetens Gud uppenbarade sig för vår fader Abraham.

Abrahams uppenbarelse

Landet Mesopotamien som Abraham kom ifrån var en kulturstad med enormt många erbjudanden och möjligheter för en ung man. Han kunde ha gjort karriär. Det fanns inget universitet som var stängt för denne patricierson. Han kunde ha blivit politiker, ekonom, teolog, konstnär, musiker – precis allt.

Men Abraham fick en uppenbarelse, och från den stunden var han en annan, därför att han fått se något som hans fem sinnen inte kunde demonstrera eller registrera. Han fick se en stad som inte hans släkt förmådde förmedla honom kunskap om. Inte pedagogerna, politikererna, prästerskapet eller andra som fanns till förfogande för att upplysa människorna.

Han fick se staden, och från det ögonblicket var han förlorad för hemstaden och dess kulturliv. Från det ögonblicket var han nomad. Det var slut på den stationära tillvaron, och han visste egentligen inte hur han skulle komma dit. Men en sak stod klart för honom: om visionen skulle kunna bli mission måste han gå ut ifrån sitt land. Han måste göra ett uppbrott och ett uttåg.

Församlingen är liksom Abraham på väg ut ur kulturlivet. Den har stapplat sig ut utanför lägret, därför att man har fått en vision som är så annorlunda till sin karaktär att man inte kan slå sig till ro någonstans. Det är inte en trivselfråga eller relationsproblem i första hand. Det är en livsfråga. Herren säger: gå ut ifrån ditt land, ditt folk, din släkt. Gå ut ifrån din faders hus. Gå ut och bli ensam. Ensam med Gud. Då ska jag göra dig till ett stort folk.

Fortplantning i Guds rike förutsätter avskildhet. Det värsta en människa kan vara med om är att bli ensam. Men vi måste lära oss dessa hemligheter. Då det gällde Abraham handlade det om hans relationer till staden, landet, folket och språket. Hans relation till Tera, Lot, Ismael, Isak. Det var ständiga konfrontationer, men också ständiga möten med Herren Gud på den plats som Gud bestämt möte med honom: vid altaret.

Staden gjorde honom omöjlig som samarbetspartner när det gällde kulturpolitik, ekonomi, religion. Han distanserade sig till allt det som människor betraktade som nödvändigt för livsuppehälle, existens och lycka. Han avlägsnade sig till och med från de människor som betytt en hel del för honom. Fadern Tera betydde så mycket att han inte kom längre än till Haran. Där stannade han och kom inte vidare förrän Tera dog. Då var han femton år försenad.

Skilsmässan från Tera var skilsmässan från de hedniska traditionerna. Det var en sak att lämna det kaldeiska Ur, men en annan att få det kaldeiska Ur ut ur honom. Det dog med Tera. Naturliga band klipptes av. Han var åter ensam med Gud och fick svara på sin kallelse. Den kallelse som satt honom i rörelse för att han sett staden. Utan sociala nätverk, trygghet och garantier gick han vidare. Trons fader hade inga garantier, men där intet hopp fanns där hoppades han ändå och trodde Gud. Han visste att Gud var trofast. Han visste också att om

han gick under skulle Gud gå under – och det var en omöjlighet. Men han visste också att det är bättre gå under med Gud än överleva med världen.

Trons trotsiga ändå

Där ingen förhoppning fanns, där hoppades han ändå. Allt går mot sin upplösning. Ondskan gör sin oerhörda offensiv över hela världen. Men det finns ett folk som har en vision, som har sett staden. De är omöjliga för politiken, ekonomin, universiteten. De är omöjliga som tjänstemän. De tror inte på pedagogiken, sociologin, teologin, men de tror på Andens ledning. De bär inom sig något som andra människor inte känner till. En ton, en signal, ett rop. De kallas världsfrånvända. Och det är de. Men definitivt inte verklighetsfrämmande. De kallas för efterblivna, men är egentligen förutseende. De har detta gemensamt med Noa, att de fått en uppenbarelse om ting som ännu inte syns.

Isolationist eller profet?

De satte igång med ett fullständigt förnuftsvidrigt arbete. De byggde intensivt och rastlöst för att visionen skulle synliggöras och bli mission. De byggde en båt på torra land. Vem hade gett instruk-

tioner till detta? Båt på torra land! Om han ändå varit så förnuftig att han föreslagit bygga av en teater, ett tempel, en idrottsplan, en offerplats! Då skulle majoriteten av befolkningen ha ställt upp tillsammans med honom, men nu gjorde han något helt förnuftsvidrigt. Vem var uppdragsgivaren? Varifrån kom materialet? Det här var efterblivet. Till sist började man driva med Noa. Människan har en förfärlig förmåga att skämta och gyckla bort allt. Det var den enklaste sak i världen att skämta bort Noa och hans familj. Denna isolerade människogrupp, den lilla, betydelselösa minoriteten som sannerligen inte hade något annat än kuriositetens funktion i samhället. Så tyckte man. Naturligt, mänskligt, tidsenligt, bildat, intelligent. Ända till dess att något helt nytt började ske, något som ingen tidigare varit med om: Vatten började falla ner från himlen. Alltså fanns det världar som dessa experter inte kände till.

Dessa övermänniskor, som hade etablerat intimt umgänge med Guds söner och som hade frambringat jättar på jorden. De kände till teknikens hemligheter och byggde som aldrig förr. De kände till odling och produktion, de åt och drack sorglöst och obehindrat. Denna kluvna, besatta människa trädde fram med alla sina färdigheter som verkligen inte var få. Men det fanns världar de inte kände till. De hade forcerat spärrarna och förlorat det skydd som Gud satt upp mellan den osynliga världen och den synliga. När det skyddet gick förlorat, kom konsekvenserna. Tilltagande förvirring, tilltagande kaos, oro och våld. Och så började det regna från himlen. De hade förberett sig med säkerhetssystem för att leva tryggt. Men detta var de inte beredda på.

Jesus fick i uppgift, då han lidit döden på korset, att gå ner i dödsriket och förkunna för dem som hölls i förvar där om Golgata seger. Han sprängde alla gränser. Den som har Abrahams tro har Abrahams arv och ande. Denna ande, som vi inte får genom gärningar och prestationer, inte ens genom fina böner, men genom tron. Kom det sig av gärningar att ni fick helig Ande, eller kom det sig av att ni lyssnade i tro? Det har ingenting med prestationer att göra.

Min tid är snart slut. Jag ska gå hem till den Jesus som blivit min passion. Jag önskar verkligen att det som stannar kvar inte blir något Bällstamonument eller an-

**Fortplantning
i Guds rike
förutsätter
avskildhet.
Det värsta en
människa kan
vara med om
är att bli en-
sam. Men vi
måste lära
oss dessa
hemligheter.**

dra institutioner, men en sådd i hjärtat som växer fram så församlingen blir en andlig maktfaktor i tiden. Inte genom numerär och ekonomi, men genom den helige Andes kraft uppenbarad och manifesterad i den minoritet som tagit Ordet på allvar och förenat sig med Noa och Abraham och alla de övriga troshjältarna i tiden. De har blivit omöjliga och hopplösa. Men de har detta gemensamt, oberoende av nivåskillnader, ekonomiskt och kulturellt, att de genom tron tagit emot Ordet.

Dessa enkla människor, som utrustades med himmelsk myndighet och kraft, drev genom sina böner och proklamationer främmande härar på flykten. Det fanns en sköka Rahab. Det finns en skara – tiden bleve mig för kort om jag skulle berätta om dem. Ensamma individer som inte får plats någonstans i historien.

Himmelens Gud, tack för din Ande, tack för Jesus Kristus, tack för ditt folk, tack för ditt Ord! Tack för Andens gåvor, tack för Andens frukt, tack för krossets kraft! Herre, tack för det du gav och det du ger. Tack för ett evigt hem, en evig härlighet, ett evigt liv. Hjälp mig, så att jag inte blir en religiös fågelskrämma i tiden. En dementi, genom att leva ett liv i ljumhet.

Katolicismen som andemakt åstadkommer vad den gör just därför att den har så många instrument. Det absolut största problemet är att den katolska andemakten till sitt förfogande har instrument och medel som är helt enorma och som den kristna församlingen – alltså församlingen, inte kyrkan – aldrig kan mobilisera motsvarande krafter för att bemöta, hämma, bromsa upp eller hejda. Den kommer att gå vidare. Det kan man inte ändra på något vis.

Det finns ett paradoxalt budskap i Ordet. Å ena sidan står det att Gud ska utgjuta sin Ande över allt kött. Och visst har han utgjutit Anden. Att andeutgutelsen är partiell och inte avslutad är uppenbart, för det står: Därefter. Den stora andeutgutelsen ligger framför. Men det blir när tusenårsriket initieras, då ett folk blir frälst på en dag. då kommer den profetian att få sin slutliga uppfyllelse. Gud själv griper in och häver språkförbistringens konsekvenser. Han arresterar djävulen och hela skapelsen får vila och frid. Aggressionerna upphör, det är tusenårsrikets realitet.

Abraham stod utanför staden. Han utövade den makt som Lot trodde sig kunna utöva i Sodom och Gommorra. När Abraham fick veta sanningen om Sodom genom informationer uppifrån, står det att han trädde närmare Gud.

Det folk som blir frälst på en dag är fullständigt reducerat. En tredjedel återstår. De får vara med om förfärliga tider. Jakobs nöd ligger framför, något av det värsta som någonsin övergått mänskligheten, också Guds folk. Då de är nära att gå under, får de se honom som de har stungit. Då ska de ta emot honom som sin Messias. Den förfärliga färdvägen tar slut. De som en gång ropade: må hans blod komma över oss och våra barn har fått känna vad detta innebar.

Jesus kommer att klara av detta utan någon påve eller annan furste. Utan synod eller koncilium, utan hjälp av våra projekt. Genom hoppet ser vi vad han ska göra.

Det finns knappt något som människan inte kan åstadkomma. Hon strävar efter sina ideal. Gudslighet. I denna strävan gör hon det ohyggliga misstaget vi kan läsa om i Romarbrevets första kapitel. Hon börjar dyrka det skapade framför skaparen. Så sjunker hon från den

ena nivån till den andra. Först är hon människa. Sedan blir hon djurlik. Sist och slutligen helt demonisk. Vi läser i Rom 1 vad människan förkunnar och gör. Där finns en kulturanalys. Vi ser den också i Daniels bok. Där beskrivs rikena. Hur de byggs upp. Guld, silver, koppar, järn, lera. Det står där fullt utvecklat i sin härlighet och utövar sin totalitära makt över en förtryckt mänsklighet som sett bilder och visioner som den extatiskt tillber.

Så kommer den lilla stenen som visar sig vara oerhört kraftig. Den träffar bildstoden, och alltsammans pulveriseras. Den lilla stenen växer och växer till dess att den täcker hela jorden. Det är Jesu härlighet, Jesu kraft. Men detta sker inte i vår tid. Det blir i avslutningen av tidsåldern.

Vi bör ständigt påminnas om att Jesus lever. Ingen har lyckats detronisera honom, fastän många försökt. Han har satt sig på majestätets högra sida, och där sitter han tills han får uppdraget att hemförlova sin församling. Han ska komma igen. Han ska döma levande och döda. För honom har Gud gjort till både Herre och Messias.

Hämta lärdom ur de heliga skrifterna. När du börjar läsa detta och tro på det och närma dig det, då blir du en främling som Abraham. Då börjar striderna och konflikterna. Du måste skilja dig från Tera – hedendomen. Lot – ljum religiositet. Ismael – köttets prestationer. Isak – Guds egna gåvor. Sist och slutligen har du bara en kvar. Det är Gud själv. Hela denna process måste varje enskild kristen gå igenom om han ska nå fram till det mål Gud har satt upp. Först skiljas från Tera. Frälsas ifrån den vidriga, perversa släkt, som gärna vill ha dina tjänster, dina gåvor och gärna vill berömma sig av dina insatser, men som aldrig kan göra dig till något annat än en träl under förpliktelser som håller dig kvar och hindrar dig från att gå Guds väg.

Det blir förseningar. Visst är det bra med gudfruktiga föräldrar, men de kan aldrig frälsa dig. Det stora problemet är nämligen att du inte kan ärva deras tro. Tron och väckelsen går inte i arv. Den kan inte traderas. Vad du måste ha, är förstahandsupplevelsen med Jesus. Saknar du den, då kan du göra sällskap med trons visionära folk en bit på vägen, men du når inte målet. Staden som förändrat livet.

Närmare Sodom eller Gud

Uppbrottet kommer då man måste lämna, frigöras. Det är bra att ha någon med sig. En nära släkting. En Lot. Det står att brorsonen följde med, men han saknade Abrahams uppenbarelse. Det gick bra så länge han höll sig till Abraham. Men då han genom Abrahams kraft och verksamhet hade blivit tillräckligt stor, då kände han behov av att gå sin egen väg.

Lot släppte greppet om Abraham och gick den väg han trodde skulle leda honom fram till den stad Abraham talade så mycket om. Han försökte materialisera den. Helt plötsligt såg han att det fanns städer på slätten. Ett Sodom och ett Gomorra. Han materialiserade staden och tänkte att han skulle förverkliga den i tiden. Att han inte bara skulle få Abrahams välsignelser, men också Abrahams myndighet. Han började röra sig på fri hand. Han närmade sig Sodom och Gomorra. Jag undrar hur många gånger Abraham grät och sörjde. Han hade inte räknat med att detta skulle bli slutet. Men Lot drog vidare. Plötsligt var han en fånge i det förbund som existerade på slätten. De konungar som fanns där. Det EU som existerade i den tiden gjorde honom till fånge. Ett ekumeniskt, ekonomiskt, militärt säkerhetsförbund.

Abraham stod utanför staden. Han utövade den makt som Lot trodde sig kunna utöva i Sodom och Gomorra. När Abraham fick veta sanningen om Sodom genom informationer uppifrån, står det att han trädde närmare Gud. Medan Lot trädde närmare Sodom och Gomorra, trädde Abraham allt närmare Gud och bad allt intensivare. Abraham fick bönesvar. Gud hör alltid bön. Sodom och Gomorra kunde inte räddas. Det fanns inte tillräckligt många rättfärdiga där. Men det heter: Gud tänkte på Abraham och räddade Lot.

Se till att du blir uppfylld av den helige Ande, så kommer allt du behöver att ledas fram av Herren själv. Du behöver levande ord av Herren, liksom Mose.

Du är för stor!

Mose hade först varit vid Egyptens förnämsta universitet och blivit en mycket framgångsrik statsman. Men det räckte inte. Gud behövde honom i sitt eget universitet. Det innebar fyrtio år i öknen,

för att bli av med vad han fått i Egypten. Han behövde avgiftas. På examensdagen i öknen fick han betyget. Det var: underkänt. Han var obrukbar, oduglig. När Gud visade sig för honom, gjorde han det genom en eld som brann i en törnbuske, förbannelsens symbol. Gud bodde inte i Mose, men i törnbusken. Vad Mose behövde för att komma i tjänst för Gud var nåd ifrån Honom som bodde i törnbusken. Staven han hade i sin hand och utträttat så mycket med, visade sig vara en orm när han slängde den ifrån sig. Denna hade han burit på hela tiden han var verksam i öknen. Vi säger att ormen är krossad, det är sant, men frågan är om ormen är krossad i våra liv. Mose bar också spetälska i sitt väsen. Efter fyrtio år i öknen blev han medveten om vad han bar på, vad han var, vad han hade – spetälska i sitt väsen och orm i sin hand. Hur skulle detta lösas? Nåd. Kraft ifrån höjden. Förvandling. Nya perspektiv öppnades.

Du är för stor, människa! Du räknar med dig själv, dina erfarenheter, upplevelser och kunskap. Vad du själv skaffat dig. Du måste lära dig att räkna med Gud, hans Ord och med den helige Ande.

Vi bör ständigt påminnas om att Jesus lever. Ingen har lyckats detronisera honom, fastän många försökt. Han har satt sig på majestätets högra sida, och där sitter han tills han får uppdraget att hemförlova sin församling.

Läser du Guds Ord, eller har du ett mannakornsmönster i ditt kristna liv? Kanske du läser ett och annat bibelord för att muta ditt samvete, men umgås inte med Ordet. Därför blir dina bilder suddiga och luddiga. Du är farlig, därför att du är medial. Frågan är inte om jag ska ha framgång som predikant. Frågan är: ska Guds Ord få framgång?

Måtte vi bli fyllda av profetisk ande, så att vi inte sover gott och fienden kan fortsätta så ogräs medan folket sover. Var är väktarna som ska hålla folket vaket? Har de slagit sig till ro? Vissa uttryck i bibeln är skrämmande. Det är svårt för oss att ta emot och smälta dem. Hesekiels tredje kapitel kan vi läsa om och om igen och konstatera: är detta sant så drabbar det mig på ett oerhört, påtagligt, konkret sätt. Det står om väktarna, deras funktion och uppgifter. Varför är dessa väktare så tysta?

Känner du igen tonen: "Min herre kommer icke så snart". Har du hört och sett verkningarna av den? Tjänarna som fått i uppgift att ge folket mat i rätt tid, började ägna sig åt annat. Sin egen välfärd. Sina sociala problem. Så kom deras Herre. Då blev den kluvne tjänaren avslöjad. "Hugg honom i stycken!" Det vill säga, kluvenheten blev uppenbar och avslöjad. Han är förklaringen till det som sedan sker i nästa liknelse: "Då skall det vara med himmelriket..." DÅ. När tjänaren ägnar sig åt annat än det han ska göra. Det skall då vara med himmelriket som när tio jungfrur gingo ut. Dåligt förberedda, därför att de aldrig blivit väckta och varnade av tjänaren. De hade inte blivit närda. De gick ut för att möta brudgummen.

Tjänaren har en stor betydelse. Bröder och systrar, ska vi hjälpa varandra hem? Då måste vi få en väckelseton i budskapet. En dimension av uppenbarelse och ljus och klarhet, så att människorna blir lotsade fram till Kristus – innan det är för sent. I Hesekiels tredje kapitel står det om väktaren som ska varna Israels folk.

Gud har i församlingen satt somliga till pedagoger, andra till psykologer, somliga psykoanalytiker och ekonomer.... Står det så? Nej, men vi går till väga som om det stod så. Vi frågar efter vilken bildning och examina människor har. Vi söker efter perfekta människor som ska

gå in i uppgifterna, tillvarata församlingens eller organisationens intressen. Det låter fint och ser ut som om vi har hög ambition för Guds rikes mäktiga framgång.

”Gud har i församlingen satt somliga till apostlar.” Herre, vi behöver apostlar med den helige andes smörjelse. Vi behöver bärare av andliga ämbeten, med myndighet. Vi behöver inte ett demokratiskt system, inte heller ett diktatoriskt. Men vi behöver detta förunderliga som gör oss till lemmar, varandra till tjänst. Inte en organisation med funktionärer, men en organism med fungerande lemmar. Gud har i församlingen satt somliga till apostlar, evangelister, profeter, herdar, lärare. En femfacetterad förkunelse. En kan inte bära på allt, Herren har delat på bördan av tjänster och ämbeten. Han bar allt, men han vill att vi ska bli insatta i funktionen han gett oss redan i födelseögonblicket. Då vi föddes på nytt var det redan bestämt vad vi skulle bli.

Herre, vi behöver inte bildade pastorer och predikanter. Vi ber heller inte om förmögna människor eller medelklass som har anseende och image i tiden. Vi behöver människor som är utrustade, uttagna och insatta i tjänst. Som inte kan petas med majoritetsbeslut eller andra parlamentariska åtgärder. Gud har i församlingen satt somliga till apostlar, somliga till evangelister. Människor som inte fungerar istället för församlingen och sätter sig över den, utan gör de heliga skickliga att utföra Jesu Kristi tjänarevärv.

Varför blev inte de tio jungfrurna skickliga? Fråga tjänaren. Han vet det. Varför blir inte församlingen själavinnande och nitälskande? Fråga tjänaren som ägnar sig åt annat. Varför väntar man inte Jesus som förr och talar om Jesus med samma övertygelse, glädje och hopp som förr? Fråga tjänaren, profeten. Han sysslar med annat. Herre, vi behöver profeter som avslöjar och uppenbarar eviga ting, men också vår egen situation. Vi behöver tjänare som målar dig själv, så att vi kan hjälpas, räddas och befrias. Vi vill bli ett folk avskilt för din räkning.

De tjänare Gud insatt har fått myndighet, smörjelse och utrustning, men de söker sitt eget, ägnar sig åt annat. De försöker utbilda sig för att få status. De vill gärna bli präster och pastorer som kan bära någon form av ämbetsdräkt.

De har inte katolska kyrkans dogmer, men de är anfrätta av den katolska andemakten. Hur kan denna andemakt ha sådan framgång? Dess framgång kommer att intensifieras mot ändens tid, därför att det finns en okunnig skara som är disponibel och medial.

Varför gick ni ut i öknen? Det var väl inte för att se strån vaja hit och dit för vinden? Varför gick ni ut i öknen? Var det för att se vackra kläder? Medialitet och prakt. Det är vad människan vill ha. Då lämnar hon stad och allt annat för att gå ut i öknen och vara med om sensationer. Medialitet och prakt är vad människan söker. Orsakerna till denna situation som är så förödande är två: utbildningsväsendet och medierna. Numera TV, som blivit den yttersta tidens största maktfaktor. Tjugo timmars TV i veckan kan inte på något vis överflyglas av en timmes gudstjänstbesök. En timmes gudstjänst i veckan kan inte fostra fram helgon, själavinnare, hemlängtande människor, när tjugo timmars TV metodiskt bryter ner allt det Gud ger om han får någon möjlighet.

Människorna kommer inte till mötena längtande och behövande. De kommer fyllda. Det stora problemet för Gud är inte att fylla människorna med sin Ande.

Varför blir inte församlingen själavinnande och nitälskande? ... Varför väntar man inte Jesus som förr och talar om Jesus med samma övertygelse, glädje och hopp som förr?

Det är att tömma människorna på världens ande. När han tömt människorna på den anden, då faller Guds Ande. Då uppfyller han allt i alla.

Jesus säger: tjuven kommer allenast för att stjäla, slakta och förgöra. TV kommer, det mediet är ett av tjuvens starkaste vapen för att stjäla all din frid, din tro, din glädje. Slakta din vanda, din nöd och förgöra det liv Gud har gett dig. Då kan du leva utan att känna att du behöver uppleva omvändelse.

Leva i förnyelse, säger man. Det största problemet är att idag när man möter människor, är de fyllda. Fyllda med idoler och kändisar, nöjen, prestationer från arenorna. Fyllda med namn och fenomen. Fyllda med katastrofer. En blandning av allt. Där finns denna världens ande och furste och denna tidsålders gud. Så kommer man till möte, och ovanpå allt det man varit med om under de flesta timmarna i veckan som ligger bakom, ska man ha en välsignelse, ett Guds Ord. Detta är skrymteri. Det är inte Gud som dröjer eller är trög och inte hör bön. Det är så att Anden är bedrövad. Anden, som med svartsjuk kärlek längtar efter att Gud ska ta sin boning ibland oss, kommer inte till. Sinnena är uppfyllda. Känslan och hjärtat är uppfyllt.

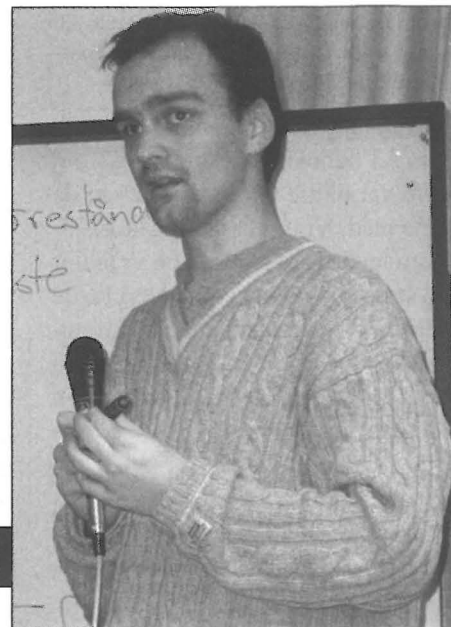
Tänk om vi med Barratt kunde sjunga: ”Nu brinner Guds eld i mitt hjärta”. Inte främmande eld, som vi försöker bära fram när den andliga har slocknat.

Vi måste gå tillbaka till husets ingång, till det som var från begynnelsen. Det gäller att bli frälst, räddad in i det liv som vi är kallade att leva med Herren Jesus Kristus i tiden. Hur ska det kunna ske? Jo, genom att vi omvänder oss. Vi kan inte ha en tillvaro med passivitet och konstateranden. Dragen ut ifrån henne! Det är det första. Sedan: Vedergällan henne för allt det hon har gjort! Denna vedergällning ska ske genom Jesu Kristi församling. När församlingen börjar representera och tydliggöra vad hon fått blir det reaktioner.

I Uppenbarelseboken läser vi om ängeln som kom ned från höjden. Då kom ett ljus - och allt rasade samman. Vi behöver ljuset från höjden. Det får vi genom ett profetiskt ord. Måtte denna ljusstake få brinna klarare än någonsin förr, med uppenbarelsens kunskap, så att vi blir Abrahams barn. I sällskap med honom går vi trons vandring mot den stad som liggar framför. ■

Ta vara på de andliga realiteterna

Bibelstudium av Paulus Eliasson - Del 1

Vilka förbund ingår individen, vilka förbund ingår församlingen? Det gäller att se bortom det som är själiskt, det som är köttsligt; se de andliga värdena med andliga ögon.

Oandligheten är att inte söka det som är därovan.

Sök Guds rike först, så skall allt det andra tillfalla.

Detta är Isaks, Abrahams sons, fortsatta historia. Abraham blev far till Isak, och Isak var fyrtio år gammal när han tog Rebecka till hustru, arameen Betuels dotter från Paddan-Aram och syster till amoreen Laban.

Isak bad till Herren för sin hustru Rebecka, eftersom hon inte kunde få barn, och Herren bönhörde honom så att hans hustru Rebecka blev havande. Men barnen bråkade mycket med varandra i hennes moderliv. Då sade hon: "Om det blir så här, varför drabbar det mig?" Och hon gick för att fråga Herren. Herren svarade henne: "Två folk finns i ditt moderliv, två folkstammar skall ur ditt sköte gå skilda vägar. Det ena folket skall bli starkare än det andra, och den äldre skall tjäna den yngre."

När tiden var inne att hon skulle föda, se, då fanns det tvillingar i hennes moderliv. Den som kom fram först var rödhårig och hade som en hårmantel över hela kroppen. De gav honom namnet Esau. Sedan kom hans bror fram och han höll handen om Esaus häl. Därför fick han namnet Jakob. Isak var sextio år när de föddes. (1 Mos. 25:19-26)

Esau betyder "hårig". Jakob betyder "en som håller i hälen", vilket betyder en som bedrar. När man ingick förbund med varandra, satte ena parten handen under

den andres fot som ett tecken på att han inte skulle bedra, medan den som höll i hälen var tecken på att han var bedragare. Vi kan läsa om ormen som skulle stinga i hälen – han som bedrar.

"Två folk finns i ditt moderliv", står det här.

Abraham födde också två söner. Med Hagar, tjänstekvinnan födde han Ismael och med Sarai födde han Isak.

Tjänstekvinnans son är, trots att han också var Abrahams son, inte löftessonen. Paulus talar om det här bland annat i Romarbrevet. Han säger att den är inte Abrahams son som är det efter köttet, för i så fall skulle också Ismael räknas till Abrahams säd.

Abrahams son är den som är son efter löftet. Löftet var att Sarai skulle få en son; inte bara Abraham. Därför står det att "det är genom Sara som din säd skall räknas efter dig". Alltså är Isak löftets son.

Isak i sin tur föder två söner. Esau är den som kom först och han räknas alltså som äldst. Honom gäller löftet att den äldste sonen skulle föra släktet vidare. Dels för välsignelsen, dels ha förstföds-

lorätten, som innebar att han fick en större del av arvet.

Ur ett andligt perspektiv är detta intressant. Först föddes löftessonen Isak och Isak födde två söner. De var båda del av löftet. Inget av dem var som Ismael en slavinnas son. Båda var Rebeckas söner, och därför, när vi läser vad som skedde med Esau och Jakob, skall vi komma ihåg att de båda var löftessöner, andligen sett. På intet sätt var de oberörda av det Gud hade lovat Abraham. Vi läser vidare:

Pojkarna växte upp, och Esau blev en skicklig jägare som höll till ute i markerna. Jakob däremot blev en stillsam man som höll till vid tälten. Isak älskade Esau eftersom han hade smak för vilt. Men Rebecka älskade Jakob. En gång när Jakob höll på att koka soppa, kom Esau hem från marken, alldeles utmattad. Han sade till Jakob: "Låt mig få äta av det röda, det röda du har där, för jag är helt utmattad." Därav fick han namnet Edom. Men Jakob sade: "Sälj då din förstfödsloft till mig." Esau svarade: "Jag är ju nära att dö. Vad har jag då för nytta av min förstfödsloft?" Jakob sade: "Ge mig din ed på det." Han gav honom sin ed och sålde sin förstfödsloft till Jakob. Och Jakob gav honom bröd och linsoppa. Esau åt

och drack, steg sedan upp och gick sin väg. Så litet värdesatte Esau sin förstfödsförsörjning. (1 Mos. 25:27-34)

De växte upp som två skilda personligheter. Vi behöver inte uttala oss om vad som var bättre eller sämre i vad de arbetade med. Vi möter många stora jägare som levde för Herren, och vi möter många stillsamma män som också levde för Herren. De hade båda förutsättningar. Esau egentligen större, eftersom förstfödsförsörjningen hade tillfallit honom som den äldste sonen.

Isak älskade Esau, Rebecka älskade Jakob. Föräldrar värdesätter kanske sina barn olika och även om de inte ser ner på de andra barnen, så har de vissa älsklingsbarn som de favoriserar. Isak tyckte att Esau var bättre, eftersom han hade smak för vilt, medan Rebecka, som naturligtvis var hemma mycket och skötte om, såg mest av Jakob och fattade speciell kärlek till honom.

Jakob och Esau var två olika personligheter som utvecklades åt olika håll. Sedan uppenbaras något som egentligen funnits i Esau ganska länge och som Gud visste om. I Romarbrevet kan vi läsa att Gud älskade Jakob och hatade Esau. Först här möter vi förklaring till varför Gud gjorde det. När Rebecka gick till Herren och frågade om barnen i sitt liv, svarade Han: "Två folk finns i ditt moderliv och den äldre skall tjäna den yngre".

Ismael var den förstfödde av Abraham. Han fick inte välsignelsen, han förde inte släktet vidare. Det gjorde Isak. Esau var den förstfödde, men han sålde sin förstfödsförsörjning och förlorade sedan också välsignelsen. När Jakob välsignade sina söner, välsignade han Josef framför Ruben som borde ha varit den som skulle ha välsignats. När Josef välsignade sina barn, satte han Efraim framför Manasse, trots att Manasse var den äldste.

Det är intressant att se hur välsignelsen tillfaller av nåd och inte av köttslig härkomst.

Esau kom. Det uppenbarades hur han värdesatte det han hade, det han av nåd fått genom att han var en av löftets söner. Han var löftesson, han hade del av Guds löfte till Abraham. Denne man hade nog mycket att berömma sig av, men här kom han hem utmattad och slut. Han säger: Ge mig något av det röda där. Han

får hela sitt liv dras med smeknamnet, han som värdesätter Edom, det röda. Låt mig få något av det!

Bedragaren

Jakob bedrog Esau, men på sätt och vis inte. Han var en bedragare. Senare får han sin lektion av Gud. Istället för att kallas Jakob, bedragaren, får han namnet Israel, Guds kämpe. Detta till skillnad mot Esau som var den reslige mannen som fått namnet Edom, han som valde det röda som du har där... Jag vet inte riktigt vad det är,

Han valde att sälja det absolut dyrbaraste han hade. "Så litet värdesatte Esau sin förstfödsförsörjning."

men om det är något jag kan äta, då vill jag ha det. Jag ser att du håller på göra en soppa. Låt mig smaka av det där.

Han valde att sälja det absolut dyrbaraste han hade. "Så litet värdesatte Esau sin förstfödsförsörjning."

Jakob bedrog Esau och bedrog sin far för att få välsignelsen. Men vi ser hur Gud har sitt finger med i detta, för Gud hade sagt att Jakob älskade jag, men Esau hatade jag. Det var en del av Guds plan att det skulle gå till på detta vis.

I 1 Mos 26:34-35 står det:

När Esau var fyrtio år tog han till hustrur Judit, dotter till hetiten Beer, och Basemat, dotter till hetiten Elon. Men de blev en hjärtesorg för Isak och Rebecka.

Här ser vi hur Esau ingår äktenskapsförbund med andra folk. Det hade sagts till Isak att han inte skulle ta sig någon

av kananeernas döttrar till hustru när han skulle gifta sig. Abraham sände ut Elieser för att finna en fru åt Isak och han fann Rebecka.

Men Esau värdesatte så litet det som Gud hade föreskrivit, det hans föräldrar varit med om, att han tog sig fruar från hetiterna som kom nedifrån, söder om Döda havet, där också edomiterna redan levde. Han tog hetiterna Judit och Basemat till hustrur, och dessa blev till hjärtesorg för föräldrarna.

Egentligen fanns en bekymmerslöshet hos Esau: vad spelar det för roll?

1 Mos 28:6-9:

Esau såg att Isak hade välsignat Jakob och sänt honom till Paddan-Aram för att hämta en hustru därifrån. Han hade ju välsignat honom och befallt honom att inte ta någon av Kanaans döttrar till hustru. Och Jakob hade lytt sin far och mor och begett sig till Paddan-Aram. Då förstod Esau att hans fader Isak inte tyckte om kananeiskorna. Därför begav han sig till Ismael och tog Mahalat till hustru utöver de hustrur han redan hade. Hon var dotter till Ismael, Abrahams son, och syster till Nebajot.

Det var alltså sin kusin Esau gifte sig med. Vi märker hans bekymmerslöshet:

-Åh, mina föräldrar tycker inte om de fruar jag skaffat. Visst, jag kan skaffa en till från det folk som de tycker

passar! Det är inget problem för mig. Basemat och Judit behåller jag naturligtvis, de är ju redan mina fruar, men jag kan ta mig ytterligare en hustru om det passar dem bättre!

Jakob såg valet av hustru på ett helt annat sätt. Han hade fått syn på en kvinna hos Laban, sin släkting. Han älskade henne och kämpade i sju år för att få henne. Sedan fick han den fru han inte ville ha och kämpade i ytterligare sju år. Han bodde kvar hos Laban och jobbade för honom i många år. I fjorton år kämpade han för den han älskade, medan Esau bekymmerslöst, när han såg att hans föräldrar inte tyckte om de fruar han hade, fixade en lösning.

-Javisst, jag kan skaffa en annan, det är inga problem!

Vi ska strax komma in på vad Esau utgår från för förebild. Det läser vi i Hebr. 12:12-17, som handlar om det nya livet

och manar till uthållighet:

Styrk därför kraftlösa händer och svaga knän. Gör stigarna raka för era fötter, så att den fot som haltar inte går ur led utan i stället blir botad. Sträva efter frid med alla och efter helgelse. Ty utan helgelse kommer ingen att se Herren. Se till att ingen av er är otuktig eller oandlig som Esau. I utbyte mot ett enda mål mat lämnade han ifrån sig sin förstfödsloft. Ni vet att han avvisades, när han sedan ville ärva välsignelsen. Isak såg nämligen inte någon möjlighet att ändra sig, fastän Esau under tårar sökte få välsignelsen.

Det talas först om att hjälpa de svaga, att leva i helgelse, att inte gå miste om Guds nåd och att inte låta någon bitter rot skjuta skott. Det handlar om församlingsgemenskapen. "Se till att ingen av er är otuktig eller oandlig..." I 1917 års översättning står det "ohelig". I engelskan står det "profan", världslig. I hebreiskan används ordet helig. Se till att inte förlora sin helighet. Det handlar alltså om att vårda sig om de andliga realiteterna.

Esau förstod inte löftet, vad han gick miste om. Han var mera intresserad av "det där röda du har". Jag måste få av det, jag håller på då! Nej, Esau, du håller inte på att dö. Gud gav sitt löfte till Abraham när han drog ut ur det kaldeiska Ur. Esau borde ha sett situationen ur ett andligt perspektiv.

Nu säger bibeln att detta tjänar oss till en varnagel, en varning. Liksom när Israel gick genom öknen kan vi läsa i första Korinterbrevet att denna skildring om vad som hände dem tjänar oss till varnagel. Så tjänar berättelsen om Esaus handlande oss till varning. Aposteln säger: Var inte oandlig, ohelig som Esau var.

På ett andligt sätt

I 1 Kor 2:10-16 läser vi:

Anden utforskar allt, också djupen i Gud. Vem vet vad som finns i människan utom människans egen ande? Så vet heller ingen vad som är i Gud utom Guds Ande. Men vi har inte fått världens ande, utan den Ande som är från Gud, för att vi skall veta vad vi har fått av Gud. Detta förkunnar vi också, inte med ord som mänsklig visdom lär utan med ord som Anden lär, när vi återger andliga ting med andliga ord. En oandlig människa tar inte emot

det som tillhör Guds Ande. Det är dårskap för henne, och hon kan inte förstå det, eftersom det måste bedömas på ett andligt sätt. Den andliga människan däremot bedömer allt, men själv kan hon inte bedömas av någon. Ty vem har lärt känna Herrens sinne, så att han kan undervisa honom? Men vi har Kristi sinne.

Vi fortsätter läsa i tredje kapitlet, vers 1-3:

Bröder, själv kunde jag inte tala till er som till andliga människor, utan som till köttsliga människor, spädbarn i Kristus. Mjölkgav jag er att dricka. Fast föda fick ni inte. Den tålde ni ännu inte, och det gör ni inte nu heller, eftersom ni fortfarande är köttsliga. Så länge det råder avund och strid bland er, är ni då inte köttsliga och lever som alla andra?

Det är en kamp för att förstå andliga realiteter, att räkna med Gud i vårt dagliga liv, att räkna med att Han har kontrollen över saker och ting.

Det talas om "en oandlig människa". I 1917 års översättning står det själisk, naturlig. Det grekiska ordet är *psykikos*, en man som drivs av psyket. Det är en som menar att det viktigaste av allt är kunskap, olika emotionella krafter som är i rörelse. Man menar att psyket är det centrala, den kunskap man kan skaffa och det man kan åstadkomma med sin kunskap. Väldigt tidigt i församlingens historia uppkom gnosticismen. Den lärde att man skulle förneka sin kropp och bejaka och utveckla sitt psyke. De själiska människorna tror att vårt centrum sitter i själen. Visst har vi många krafter i vår själ, mycket som är i rörelse där. Många resurser vi inte riktigt förstår, men dessa kan inte utgrunda Gud. Det vi kan åstad-

komma genom vår kunskap, det som är nedlagt i vår naturliga människa, det kan inte utforska Gud. Den sociala kapaciteten kan inte utforska Gud.

Aposteln säger: Jag talar till er som till köttsliga människor, spädbarn i Kristus. Det är människor som lever efter sina drifter, som menar att de lustar jag kan leva ut och känna är verkliga. Det man kan se, lukta, känna – de fem sinnena, uppfattar man som den verkliga världen.

Den som är *psykikos* är intagen av det som tillhör den själiska världen, det man kan få genom kunskap och emotioner. Den som är *sarkikos*, köttslig, han är intagen av det han rent konkret kan röra vid, det fysiska. Men aposteln säger att den som fortfarande är köttslig är inte redo att tillgodogöra sig den andliga maten. Han kan inte utforska det som finns i Gud. Den själiske kan inte utforska det som finns i Gud, den köttslige kan inte förstå detta. Aposteln säger: "Vi talar det som Anden lär oss när vi återger andliga ting med andliga ord."

Det är en kamp för att förstå andliga realiteter, att räkna med Gud i vårt dagliga liv, att räkna med att Han har kontrollen över saker och ting. Det handlar inte om vad jag kan förstå med mina fysiska sinnen eller med min psykiska förmåga. Det handlar om en annan värld som är minst lika verklig som dessa två världar som vi kanske umgås med på ett mera konkret sätt. Men också detta är en verklig värld.

Det finns verkligen änglar och demoner som rör sig i vår tid. Det står att djävulen härskar i himlarymderna – alltså inte över hela universum, utan i denna atmosfär. Det finns demoner som intar människor och städer. Det är inte konstiga saker, men aposteln säger att det här kan jag inte tala till er om, för ni är fortfarande köttsliga människor.

Kommer inte det här från Esau?

-Jag vill ha av det där röda du har, Jakob.

Jakob ser att Esau inte är intresserad av det som verkligen är någonting värt. Gud har sitt finger med när Jakob säger: Men då ska jag ha din förstfödsloft.

- Ja, vad spelar den för roll...?

Forts. i nästa nummer av Maranata

Foto: Mikael Eliasson

Veronica tillsammans med två systrar - Johanna och Theresia, i Dominikanska Republiken

Ett stort lass julklappar till de föräldralösa barnen!

- Veronica Vidén berättar från missionsarbetet

Det var en hel del som skulle planeras och förberedas inför för samlingens olika aktiviteter och samlingar under julen i Santo Domingo. Några veckor före jul startade förberedelserna inför en speciell satsning vi skulle göra i La Cañada - det område där församlingen har sitt arbete. En utdelning av julgåvor bland grannarna i området skulle äga rum, så tillsammans med syskon från församlingen inhandlade vi julgodis, frukt, kakor och russin som vi packade i påsar med glada julmotiv. Det blev hundra påsar, i vilka vi även lade ner Johannesevangelier samt en speciell inbjudan till en julfest vi senare skulle ha tillsammans med alla barn som deltar i våra barnmöten.

Följande dag, som var grå och regnig, tog vi alla våra julpåsar med oss och begav oss så ut i området, uppdelade i några små grupper för att starta utdelningen. Vi passerade genom många trånga och smutsiga gränder, och efter oss hade vi hela tiden en skara med mycket nyfikna barn som glatt följde vår vandring genom området. Till varje hem vi kom gav vi, förutom julgåvan, också målarböcker och kritaskar till alla barn i familjen, och vi inbjöd alla till våra möten och andra samlingar.

Etthundra hem besökte vi under den här dagen, och många av alla dessa människor vi kom i kontakt med var verkligen mycket glada och tacksamma för vårt besök.

Julfesten, som vi nu inbjudit våra grannar till, ägde rum bara någon vecka senare, och även nu var det mycket som skulle ordnas. Lokalen skulle ställas i

ordning och julpyntas, julklappar till alla barn skulle inhandlas och paketeras och en hel massa sockerkakor skulle bakas. Allt gick bra, och det mycket tack vare stor hjälp och entusiasm från några av församlingens yngre syskon som mycket villigt hjälpte till med allt vad de kunde. Dessa barn, och även många andra av de barn som brukar delta i våra barnmöten, hade också inför denna samling tränat in en del körer och sånger som de sedan under festen skulle framföra.

Själva festdagen var även den regnig och grå, men eftersom vi höll till inomhus så innebar det myckna regnandet inga större problem. Det kom både föräldrar och andra grannar, och totalt var vi nitio personer samlade. Under samlingens gång sjöng barnen sina sånger, läste julevangeliet samt ledde hela församlingen i bön, och broder Isaias Rodriguez, som

var speciellt inbjuden, gav en gripande appell. Det hela avslutades med fika och julklappsutdelning, och på grund av regnet som öste ner utanför stannade många kvar i lokalen en bra stund efteråt och samtalade medan regnet smattrade mot plåttaket.

Församlingens gemensamma julfest firade vi den 23:e december, och då kom vi tillsammans ganska många och delade så både Ordets och bordets gemenskap. Även under nyårsaftonen samlades vi en ganska stor skara från församlingen för att avsluta det gamla året tillsammans. Dock vill de flesta hem till sig i god tid innan det blev alltför sent eftersom det kan innebära stora risker att vistas ute på natten.

Under nyårshelgen fick vi överraskande besök av Charlie - en broder från

Foto: Sebastian Vidén

Svenskar och dominikaner samlade till församlingsdag hemma hos familjen Vidén, en liten bit från fattigkvarteren i Santo Domingo.

grannlandet Haiti som vi för cirka tio år sedan hjälpte ur ett fängelse varefter han också tog emot Jesus och blev frälst. Han fastnade olyckligtvis sedan under några år i spritträsket ända tills han en dag mådde så dåligt av det att han var på väg att dö. Några missionärer hittade honom på gatan i ösregnet och tog sig an honom, och nu då han repat sig vill han inget hellre än att leva sitt liv för Gud och tjäna Honom.

Den första januari 2002 åkte vi iväg några stycken till den enormt stora Olympiska Stadion inne i Santo Domingo. Det är nu tradition att det den första januari varje år hålls en stor kristen kampanj där som heter *Batalla de la Fe*. Många försäljare av kristen litteratur, musik och av biblar tar tillfället att vara på plats, och även vi tog plats vid ett försäljningsbord där vi lade ut våra böcker och kassetter. Vi delade ut en traktat med inbjudan till våra möten samt en text av Arne Imsen som handlar just om vad Maranata betyder. Många besökte vårt bord, och vi fick kontakt med en hel del människor som kom fram och handlade och

samtalade, och några besökte även våra möten efteråt.

Under trettonhelgen gjorde vi ett besök hos en kristen familj vi lärt känna. De har i sitt hem tagit emot hemlösa och föräldralösa barn och har nu 24 pojkar i åldrarna 9-11 år boende hos sig. Just den helgen är den helg då alla barn i landet hoppas på att få en julklapp och med ett stort lass julklappar åkte vi dit och överraskade. De blev så glada!

Många av barnen de tagit hand om har varit med om tragiska händelser. En av dem såg med egna ögon hur hans pappa på ett mycket otäckt sätt dödade mamman i hemmet. En annan har levt på gatan sen han var väldigt liten och kunde då han kom till dem för ett år sedan inte prata, trots att han då var 8 år, men han mår nu bättre och har börjat använda språket.

Avslutningsvis vill jag bara säga att hela den här tiden i Dominikanska Republiken under jul och nyår har varit helt fantastiskt och vi tackar Gud för vad som sker. ■

rapport - Mailrapport - Mailrapport - Mailrapport - N

Gertrud och Tage Johansson, på två veckors besök i Dominikanska Republiken, ger en liten glimt från missionsfältet:

Frid!

Här kommer en liten glimt från oss. Vi har redan upplevt mycket spännande. Första dan var Tage och Jennifer med på barnmöte först och på kvällen var det möte hos en dotter till Fela. Då var vi med allihop. Det var en mycket anorlunda miljö, måste jag säga. Vi fick klättra nästan först ner sen upp och mötet var på ett utrymme så stort som bakom receptionen (på Bällsta - ca. 2x4 m. *Reds. anm.*) plus alla trappor och avsatser som människorna satt, hängde eller stod på.

Det började med att det kom regn, vi var alltså utanför systemens hem. Alla försökte komma under tak. Efter en stund upphörde regnet och mötet kunde börja. Alla sjöng med fart och entusiasm. Berno talade och sen Tage. Till slut, vid inbjudan, ville den syster som inbjudit oss bli frälst och vi fick bedja med henne. Efter mötet bjöd hon på förtäring och vi fick hälsa och pra-

ta med flera av syskonen. Fela var jätteglad. Clotilde hade ont i sin arm och efter en natt med smärtor följde Berno henne till en klinik. Vi får be att hennes arm läker.

Idag har vi varit på stan. Berno skulle till Justitiepalatset och sen tittade vi på en del i stan. Vi köpte några bibelfodral bland annat.

Här kommer Tages hälsning:

Vi är mycket tacksamma att vi kunde göra denna resa, som kommer att betyda mycket för oss och det fortsätta arbetet. Man blir överväldigad av att få knyta band med syskon som man tidigare bara hört namnen på. Man blir tacksam till Gud att vi får ha detta arbete. När man ser det på nära håll förstår man att det har större betydelse för detta land och folk än man kunnat tänka sig.

Vi får berätta mer när vi kommer hem, om missionen - Guds hjärteangelägenhet. ■

I löftet bo

*Bland många röster
en ljuvlig stämma hördes
Blott denna grep min själ
och mitt hjärta rördes.
Han kallade så ömt
och jag förstod,
att rösten den var Hans
som köpt mig med sitt blod.*

*Sitt eget liv Han gav för mig
Dyrt köpt jag är åt Gud.
I frid och ro Han delar nu
gemenskapen med sig.
Förlåten ifrån synd jag är
upprättad i Hans namn.
När prövningar och nöd mig när
jag slutes i Hans famn.*

*Han bär mig genom stormens gny
och ger mig mod att tro,
att plågans makter måste fly
jag får i Löftet bo.*

*Underbara verklighet! -
Han liv och hälsa ger,
kärlek som ej gränser vet
mig fyller mer och mer.*

*Nu väntar jag i salighet
på mötet uti skyn.
Då Frälsaren jag skåda får -
O, vilken härlig syn!*

- Ulla Johansson -

Påskkonferens

28 mars - 1 april

Pingstkonferens

18 - 20 maj

Sommarkonferens

15-23 juli

Bibel- och lärlingaskola

5 oktober - 3 november

Välkommen att
dela gemenskap kring
ordet, bönen och bordet.

Vi samlas för att upphöja
Jesus Kristus. I centrum är
ordet - och programmet är
"sjupunktsprogrammet":

1. Bön 2. Bön 3. Bön
4. Bön 5. Bön
6. Bön 7. Bön

För info: 08-98 56 83

**Möten varje vecka på
Bällsta MissionsCenter:**

- Tisd 12 & 19 Bibelstudium
Torsd 19 Bön och bibelläsning
Lörd 19 Troendemöte
Sönd 11 Guds Ords förkunnelse
18 Väckelsemöte!
Vard 12 Bön och bibelläsning

**Adress till möten och
konferenser:**

Bällstavägen 100, Bromma,
Stockholm.
Kommunala färdmedel: Buss
112 el. 113, hållplats Solvalla.

För mer information:

Tel. 08-98 56 83
Mail: moten@maranata.st
Hemsida: www.maranata.st

Lyssna på förkunnelse direkt via internet

Nu kan du lyssna på bibelstudier, predikningar, radioprogram, sånger m.m. Allt du behöver är en dator med internetuppkoppling, ljudkort och högtalare.

Bland annat kan du lyssna på flera bibelstudier från 70-talet av Arne Imsen, med ämnen som "Rättfärdiggörelsen", "Släpp mitt folk", "Kampen för evangelium".

Titta in och lyssna på **www.maranata.st**

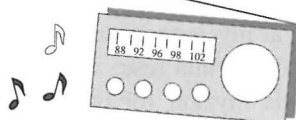
VILL DU HJÄLPA TILL?

Det finns många som lider i världen. Av sjukdomar, ett orättfärdigt juridiskt system - men framför allt under synden.

Hjälp oss att sprida evangelium och humanitär hjälp till dessa människor!

Postgiro Maranataförsamlingen

44 10 05-6

Radiosändningar**Stockholm, 88 Mhz**

- Dagligen 8.00-8.30
Månd. 18.00-19.00
Onsd. 19.30-20.30

Uppsala, 98.9 Mhz

- Månd. 21.00-22.00

Göteborg, 94.9 Mhz

- Tisd. 21.00-22.00

Möteskassetter**Inspelningar från jan-feb 2002**

- ☐ **020102 19.00** Jonas uppdrag. Mikael Eliasson
- ☐ **020103 12.00** Israel - Guds och himlarnas rike. Hans Lindelöw
- ☐ **020104 12.00** Vilken himmel ska vi till? Hans Lindelöw
- ☐ **19.00** Församlingens profetiska uppgift i ändens tid. Tage Johansson
- ☐ **020105 16.00** Vedergäll henne! Hans Lindelöw, Mikael Eliasson
- ☐ **19.00** Där profetia saknas blir folket tygellöst. Stig Andreasson
- ☐ **020106 11.00** Det nya livets natur och tjänst. Robin Widén
- ☐ **15.00** Hur skall mission bedrivas i ändens tid? Tage Johansson.
- ☐ **020108 12.00** Anden - en levande ström. Tage Johansson
- ☐ **19.00** Undervisning ur Galaterbrevet. Paulus Eliasson.
- ☐ **020113 11.00** Profeten, lejonet och åsnan. Hans Lindelöw.
- ☐ **18.00** Väckelsemöte. Församlingens ungdomar, Robin Widén, m.fl.
- ☐ **020115 12.00** Gud satte fiendskap. Tage Johansson.
- ☐ **19.00** Den himmelska synen. Mikael Eliasson.
- ☐ **020122 12.00** Kampen mellan köttet och anden. Kjell Roos
- ☐ **19.00** Församlingen - en Guds boning i Anden. Tage Johansson.
- ☐ **020127 11.00** Att vara Herrens profet. Mikael Eliasson
- ☐ **020129 12.00** Att förvalta sitt pund. Stina Fridolfsson
- ☐ **19.00** Jesu liv I. Paulus Eliasson
- ☐ **020131 19.00** Urkristet församlingsliv. Brian och Adrian från Christ is the Answer, Seattle, USA.
- ☐ **020202 18.00** Väckelsemöte. Bertil Fredriksson, Anita Eriksen, Agneta Orellana, Kjell Roos m.fl.

På vår hemsida: **www.maranata.st**
finns ytterligare möten att beställa!

Böcker

Alla böcker av ARNE IMSEN 50:- + porto

Guds Rike

Bibelstudier från slutet på 1970-talet. Församlingslivet i praktiken, utifrån Jesu undervisning bl a från bergspredikan.

Vedergäll Babylon

Bibelstudieserie över Babylon och skökan i Uppenbarelseboken.

Låt dig inte skrämmas av homosexmaffian

2:a upplagan - kompletterad med citat ur skrifter om Bibeln och homosexualitet.

Kärleksfull aga eller kränkande misshandel

Ny reviderad upplaga.

Bannlyst Frihet

- Fallstudie över missbrukad mediamakt

De publicistiska metoderna att avrätta en väckelserörelse avslöjas och dess konsekvenser dokumenteras.

Från död till liv

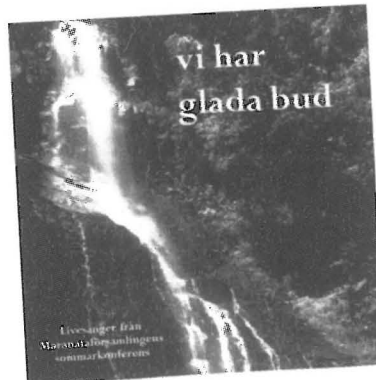
Predikosamling från 1970

Fruktad frihet

Tillbakablick, klipp och kommentarer kring Maranataväckelsen fram till 1970

Nyhet!

vi har glada bud!

Äntligen en ny sånginspelning, på både CD och kassett!

Liveupptagning från Maranatafolkets sommarkonferens, 2000.

Solo- och församlingssång:

- Vi har glada bud
- Jehova es mi pastor
- Gud är densamme som fordom
- Jesus come again
- Halleluja att det full förlossning är
- Du som lever i världen
- Jag frälsning funnit
- Det finns kraft/ Jesu namn
- Kom Herre Jesus
- Den som söker
- Vad gränslös kärlek
- Jesus har aldrig sagt nej
- Evad dig möter

CD: 90 kr + porto

Kassett: 40 kr + porto

Sångkassetter

Alla kassetter 30:- + porto

Liveinspelningar:

- ☐ Vi ska se honom på skyarna!
- ☐ Om du frågar om min glädje
- ☐ Jesus kommer!
- ☐ Det gamla evangeliet

Studioinspelningar

- ☐ Åse Andreasson synger til gitar
- ☐ Sjungen syskon under vägen! Solo-, duett- och församlingssång
- ☐ Jesus förlöste min själ! Solo-, duett- och församlingssång
- ☐ Sjung en Hallelujasång! Pilgrimsskolans barn sjunger
- ☐ Jesus lever. Hans Lindelöw sjunger egna sånger.
- ☐ Un canto de gratitud. Sånger på spanska av Belkys Rodriguez
- ☐ He's all I need! Nixon Issangya sjunger på engelska och swahili.

Adress

Bällsta Media Center

BOX 201 34

161 02 BROMMA

Tel: 08- 98 56 83

Fax: 08- 98 21 39

E-mail: bmc@maranata.st

Hemsida: www.maranata.st

**Välkommen med din gåva till
litteraturmissionen!
Pg 495 46 24 - 5**

Tillbaka till ursprunget Ny bok av Gösta Karlson!

-Föreliggande skrift fyller ett behov så tillvida, att Mellanöstern - Israel och världshändelserna har gått in i ett enormt allvarligt skede. Parallellt med detta upplever den kristna församlingen en krissituation som inger oro, för att nu inte säga förfäran.

-Världslighet och kraftlöshet kännetecknar många gemenskaper, och hela samfund står inför ett avfall som också är profetiskt förutsagt. Den kristna församlingens enda räddning är:

Tillbaka till ursprunget.

Tillbaka till ursprunget är utgiven på BMC-förlag och kostar **59:- + porto**
Beställs från BMC-förlag, Box 201 34, 161 02 Bromma, 08-98 56 83

Är du på flykt?

Text: Dieter Röhl

Alla blir någon gång berörda av dödens realitet. Så många tårar det har runnit vid graven. Finns det en annan plats efter döden, där de kan torkas bort? Döden rycker sönder våra liv, det blir ett tomrum. Finns det hopp bortom graven, eller måste man foga sig? Vem läker våra sår? Kan man få skratta igen? Eller är livet och döden lika meningslöst?

Dock - det finns ett hopp!

Det finns svar redan före graven. Det finns tröst. Jesus Kristus, Guds son, har besegrat döden. Jesus är uppstånden och lever! Han visar dig den ljusa utvägen ur förtvivlan. Vill du inte idag gripa tag om denna tröst och detta hopp? Eller kommer du att förgås av smärta och din innersta längtan? Dina bekymmer behöver du inte förtränga inför Jesus, och du behöver inte gömma dina tårar för Honom. Allt kan du i bön säga till Jesus. Gud säger genom Honom: "Det finns hopp!"

Vill du bli tröstad av Jesus Kristus? Han vill stilla din innersta längtan efter Frid. Hur är din ställning till Jesus Kristus? Har han blivit din räddare, eller är du på flykt för honom? Är du rädd för ensamheten? Gud vill kanske föra dig in i avskildhet, därför att Han vill tala med dig. Söker du hopp?

Så här kan du ta emot tröst och hopp genom Jesus Kristus:

- Tala i bön med Jesus om ditt förflutna liv.
- Erkänn all skuld och synd för Honom.
- Be honom om förlåtelse.
- Ta emot vad Gud lovar dig i Bibeln: Den som tror på Jesus har evigt liv. (Joh. 3:16)

Alla som tror på Honom lovar Gud ingång i ett himmelskt rike. Detta är gåvan till alla som tar emot Jesus som sin Herre och Räddare.

I himmelens boning finns inga tårar. Där finns ingen död, ingen sorg, ingen gråt och ingen smärta. Du ska se hans ansikte och Gud, vår Herre ska lysa över dig och du ska få vara hos Honom i all evighet.

Jesus Kristus är vår enda chans!